

Súd: Okresný súd Michalovce
Spisová značka: 11Csp/332/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7717216678
Dátum vydania rozhodnutia: 31. 01. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Tatiana Sabadošová
ECLI: ECLI:SK:OSMI:2020:7717216678.7

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Michalovce, sudkyňa JUDr. Tatiana Sabadošová v právnej veci žalobcu PROFÍ CREDIT Slovakia, s.r.o., so sídlom Pribinova 25, 824 96 Bratislava, IČO: 35 792 752, zastúpeného Advokátska kancelária JUDr. Andrea Cviková s.r.o., so sídlom Kubániho 16, 811 04 Bratislava, IČO: 47 233 516, proti žalovanému G. L., U.. XX.X.XXXX, R. H. Č.. XXX, o zaplatenie 227,20 € s prísl. a o protinávruhu žalovaného o určenie neplatnosti spotrebiteľskej zmluvy takto

rozhodol:

I. Žalobu **z a m i e t a** .

II. U r č u j e, že Zmluva o spotrebiteľskom úvere revolvingového typu č. 8500050846 zo dňa 11.6.2014 je neplatná.

III. P r i z n á v a úspešnému žalobcovi náhradu trov konania voči neúspešnému žalovanému v pomere 100%.

o d ô v o d n e n i e :

1. Žalobca sa podanou žalobou doručenu súdu dňa 18.12.2017 domáhal proti žalovanému zaplatenia sumy 227,20 € s úrokom z omeškania vo výške 5,05% ročne z tejto sumy od 19.7.2015 do zaplatenia a náhrady trov konania. Odôvodnil to tým, že dňa 11.6.2014 uzavrel so žalovaným Zmluvu o spotrebiteľskom úvere revolvingového typu č. XXXXXXXXXXXX, na základe ktorej mu poskytol úver v sume 1.450,- €, ktorý sa zaviazal splatiť v 36 mesačných splátkach vo výške 53,25 € v termínoch splatnosti podľa splátkového kalendára, ktorý bol dohodnutý v zmluve. Žalovaný sa dostal do omeškania už pri splátke č. 1 do uplatnenia práva žalobcu podľa § 565 Občianskeho zákonníka, t.j. do okamžitej splatnosti úveru zaplatil len sumu 1.222,80 €. Vzhľadom k tomu, že bol v omeškaní s úhradou splátky č. 10 o viac ako 3 mesiace žalobca si uplatnil právo veriteľa podľa § 565 Obč. zák., t.j. okamžitú splatnosť úveru. Žalovaná suma 227,20 € predstavuje nesplatenú sumu úveru (na účet žalovaného bol poskytnutý úver 1.450,- €, z ktorého uhradil 1.222,80 €). Žalobca si uplatnil úrok z omeškania podľa § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka vo výške úrokovej sadzby úroku z omeškania predstavuje rozdiel medzi sumou súčtu maximálnych prípustných sankcií podľa nar. vlády č. 87/1995 Z.z. v znení účinnom k prvému dňu omeškania.

2. Súd vydal vo veci dňa 31.1.2018 platobný rozkaz, proti ktorému podal žalovaný v zákonnej lehote odpor, z dôvodu ktorého súd uznesením tento platobný rozkaz zrušil (č.l. 22). Žalovaný odôvodnil odpor tým, že namietal, že zmluva o revolvingovom úvere je neplatná od začiatku z dôvodu, že mu žalobca neposkytol takú výšku úveru ako je uvedená v zmluve a to 1.500,- €, čo aj sám potvrdzuje vo svojom návrhu na vydanie platobného rozkazu, kde uvádza sumu 1.450,- €, na ktorú suma zmluva neexistuje. Poukázal na ust. §§ 52 ods. 2, 3 a 53 ods. 1, 4 Občianskeho zákonníka a na to, že Slovenská republika ako člen EÚ je povinná plniť záväzky, ktoré vyplývajú z tohto členstva a zabezpečiť, aby

nekalé podmienky v spotrebiteľských zmluvách, ktoré boli uzavreté podľa ich vnútroštátneho práva neboli záväzné pre spotrebiteľa a aby zmluva bola podľa týchto podmienok naďalej záväzná pre strany, ak jej ďalšia existencia možná bez nekalých podmienok (článok 6 Smernice Rady 93/13/EHS z 5.4.1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách). Zároveň žalovaný vzniesol námietku premlčania podľa § 107 ods. 1, 2 OZ s tým, že právo na vydanie plnenia sa premlčí v objektívnej lehote 3 roky a v predmetnej zmluve premlčanie nastalo dňa 11.6.2017. Zároveň podal sťažnosť aj proti výroku platobného rozkazu o trovách konania z dôvodu, že tieto sú nedôvodné a sú v rozpore s dobrými mravmi. Preto navrhol, aby súd zrušil platobný rozkaz v celom rozsahu, zamietol žalobu ako nedôvodnú a uložil žalobcovi mu nahradiť trovy konania.

3. Žalobca vo vyjadrení k odporu uviedol, že aj naďalej trvá na podanej žalobe a navrhuje, aby jej súd vyhovel. Uviedol, že otázka poplatku, jeho prípustnosti a prijateľnosti vo vzťahu k praxi a postupu žalobcu bola osobitne posúdená Národnou bankou Slovenska vo veci vedenej pod číslom OFS - 12322/2015. Zo záverov prijatých v danom konaní o.i. vyplýva, že „V danom prípade predstavuje poplatok za poskytnutie spotrebiteľského úveru (spolu s úrokom) plnenia za poskytnutie služby. (...) V nich je transparentným spôsobom uvedené, že „poplatok za poskytnutie úveru“ je súvisiacim nákladom pri poskytnutí spotrebiteľského úveru. Poplatok je takisto zreteľne uvedený v oboch žiadostiach o poskytnutie spotrebiteľského úveru revolvingového druhu/Zmluva o spotrebiteľskom úvere revolvingového druhu.“ Národná banka Slovenska prijala uvedený záver na základe kompetencie vyplývajúcej jej z ustanovenia § 1 ods. 3 písm. a), písm. c) zákona č. 747/2004 Z.z. o dohľade nad finančným trhom ako vrcholný orgán vykonávajúci dohľad nad činnosťou subjektov vykonávajúcich činnosť na základe zákona č. 129/2010 Z.z. Judikatúra súdov Slovenskej republiky chápe legitímne očakávanie ako kategóriu právnej istoty, ktorej účelom je garancia čitateľnosti správania sa orgánov verejnej moci a ochrana súkromných osôb pred nepredvídateľným mocenským zásahom do ich právnej situácie, na vyústenie ktorej do určitého výsledku sa spoliehali (nález Ústavného súdu SR, sp. zn. PL. ÚS 16/06). V zmysle judikatúry totiž môže štát (aj prostredníctvom svojich orgánov) vertikálnym mocenským zásahom, napríklad náhlou zmenou pravidiel, na ktoré sa súkromné osoby spoliehali, porušiť legitímne očakávanie účastníkov (nález Ústavného súdu SR, sp. zn. PL. ÚS 10/04-27). Tento princíp žalobca spomína preto, že je neakceptovateľné, aby jeden orgán verejnej moci vykonávajúci dohľad nad oblasťou spotrebiteľských finančných vzťahov dospel k záveru o zákonnosti a prípustnosti poplatku za poskytnutie úveru, iný orgán verejnej moci bez akejkoľvek reflexie na tento záver úplne k opačnému záveru. Takúto situáciu nie je možné akceptovať ani v rovine úvah nezávislého rozhodovania, pretože jeho podstata nespočíva v svojvôli súdneho rozhodovania, ale v rozhodovaní len na základe a v súlade s relevantnými právnymi normami. Ak Ústavný súd SR definuje princíp legitímneho očakávania (inak povedané spoliehanie sa na určité rozhodnutie, stanovisko či posúdenie zo strany štátu, nech v jeho mene koná akýkoľvek kompetentný orgán) ako súčasť právneho poriadku a článku 1 ods. 1 Ústavy SR, potom iný orgán nemôže bez náležitého a dostatočne relevantného dôvodu zastávať opačné závery. Stanovisko Národnej banky Slovenska je vydané kompetentným subjektom. V zmysle zákona č. 747/2004 Z.z. o dohľade nad finančným trhom je Národná banka Slovenska (§1 ods. 3 písm. a), písm. c)) ide o vrcholný orgán pred oblasť dohľadu nad finančným trhom a ochranou spotrebiteľa na ňom. Zmluva o spotrebiteľskom úvere je úverová zmluva, ktorá je ako zmluvný typ upravená v zákone č.513/1991 Zb. Obchodný zákonník v platnom znení. S ohľadom na skutočnosť, kedy zmluvnou stranou na strane dlžníka je spotrebiteľ, aplikujú sa na zmluvu ustanovenia upravujúce spotrebiteľské právne vzťahy (zákon č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov v znení neskorších predpisov, ustanovenia § 53 a nasl. Občianskeho zákonníka). Poplatky spojené so spotrebiteľským úverom boli a sú bežnou súčasťou obchodnej praxe spojenej s poskytovaním úverov, pričom tento fakt bol a je zohľadnený aj príslušnou právnou úpravou. Už zákon č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o zmene a doplnení zákona Slovenskej národnej rady č. 71/1986 Zb. o Slovenskej obchodnej inšpekcii v znení neskorších predpisov definoval v § 2 písm. e) poplatok ako akýkoľvek platbu, ktorú je spotrebiteľ povinný zaplatiť veriteľovi v súvislosti s poskytovaním úveru, okrem úrokov. Zákon č. 129/2010 Z.z. legálnu definíciu poplatku nemá, no vo viacerých ustanoveniach hovorí o poplatku/och, pričom z tejto úpravy je zrejmé, že pod uvedeným pojmom sa má na mysli iná platba ako je úrok (napríklad v § 1 ods. 3 písm. i), § 2 písm. g), a pod.). S účinnosťou od 10.06.2013 bola vykonaná zmena právnej úpravy poplatkov v zákone č.129/2010 Z.z., kedy podľa novo prijatého ustanovenia (§ 9 ods. 10) veriteľovi sa zakazuje požadovať od spotrebiteľa úhradu poplatkov, náhradu nákladov alebo inú odplatu za vedenie, evidenciu alebo správu spotrebiteľského úveru alebo účtu alebo zrušenie účtu, na ktorom je vedený spotrebiteľský úver a ktorého zriadenie alebo vedenie je podmienkou poskytnutia spotrebiteľského úveru alebo poskytnutia spotrebiteľského úveru za

ponúkaných podmienok; to neplatí, ak ide o účet podľa § 708 až 715 Obchodného zákonníka, osobitného zákona alebo o osobitnú službu, ktorá nie je podmienkou úverového vzťahu a ktorej podmienkou poskytnutia je písomný súhlas spotrebiteľa. Zámer pre prijatie uvedenej úpravy bol v dôvodovej správe k zákonu (pozn. zákon č. 132/2013 Z.z.) vyjadrený takto : Cieľom ustanovenia je zakázať veriteľom požadovať od spotrebiteľov poplatky alebo akúkoľvek odplatu za vedenie, evidenciu alebo správu úveru alebo účtu, na ktorom je úver vedený a ktorého zriadenie alebo vedenie je podmienkou úverového vzťahu. Zákon v otázke poplatkov spojených so spotrebiteľským úverom teda zaviedol výslovnú úpravu toho, aké poplatky pri spotrebiteľskom úvere sú ex lege zakázané. Poplatok za poskytnutie úveru je pritom všeobecne rozšírenou položkou, rovnako ako bol poplatok za vedenie, správu a evidenciu spotrebiteľského úveru. Je preto podľa nášho názoru opodstatnené tvrdiť a prijať aj záver, že táto položka v rámci celkových nákladov spojených so spotrebiteľským úverom nepredstavuje takú kategóriu, aby musela byť zakázaná ako taká. To napokon potvrdzuje aj spomenutá dôvodová správa. Z prijatej zákonnej úpravy vyplýva, že zákonodarca nepovažoval poplatok za poskytnutie úveru za problematický a neprípustný. Týmto poukazujeme na to, že v rámci pomerne podrobnej a rozsiahlej úpravy poplatkov spojených so spotrebiteľským úverom by aj v zmysle teórie racionálneho zákonodarcu bolo prirodzené a očakávateľné, že by sa zakázal aj poplatok za poskytnutie úveru, ak by bol považovaný za problematický a neprípustný. Prijatím zákona č. 132/2013 Z.z. sa vytvorila relatívne ucelená úprava poplatkov voči bankám, stavebným sporiteľniam a iným poskytovateľom úverov, a zároveň aj jej obsah bol vymedzený pomerne presne (nezakazujú sa poplatky ako také, ale len presne určené). Prijatá právna úprava predstavuje tak aj vytvorenie určitého rámca právnej istoty pre všetkých účastníkov dotknutých právnych vzťahov. Na základe uvedeného tvrdíme, že poplatok za poskytnutie úveru je prípustný a dovolený. Z jeho označenia je nepochybné, za čo konkrétne sa uhrádza. Netýka sa žiadnej z činností uvádzaných v zákone ako vedenie, evidencia alebo správa spotrebiteľského úveru. Na rozdiel od pojmov vedenie, evidencia alebo správa úveru, ktoré sú do určitej miery vďaka svojej všeobecnosti viacvýznamové, v prípade poplatku za poskytnutie úveru je obsahovo presne a transparentne vyjadrené, za čo sa poplatok platí. Poplatok teda definuje svojím názvom (označením), za čo sa platí. Ide o platbu za takú činnosť, ktorá je aj v záujme spotrebiteľa (získanie peňažných prostriedkov). Platba (poplatok, odmena) za činnosť, ktorá je v záujme oboch účastníkov úverového vzťahu nie je slovenskému právnenému poriadku neznáma. Ust. § 499 Obchodného zákonníka upravuje dohodu o provízii za záväzok veriteľa poskytnúť dlžníkovi peňažné prostriedky. Vyššie uvedené podporuje aj zjednocujúce stanovisko Najvyššieho súdu Českej republiky, sp.zn. Cpjn 203/2013 (stanovisko vo veci bankových poplatkov), ktoré v bode 22 uvádza Argument o vlastním zájmu úverového věřitele spravovat úvěr (srov. Palko, D. Poplatky za vedenie úverového účtu. Soudce 2013, č. 1, s. 7 an.) je zavádzajúcí, neboť jako každý dobrovolně uzavřený obchod je i poskytnutí (čerpání) úvěru, včetně plnění dalších povinností sjednaných ve smlouvě o úvěru, zájmem obou stran (shodně Jirkůvová, M. Bankovní poplatky. Soudce 2013, č. 6, s. 16 an.). K použiteľnosti uvedeného zjednocujúceho stanoviska českého Najvyššieho súdu nás vedie nielen blízka právna tradícia a podobnosť právnej úpravy. Ale aj fakt, kedy tam riešená otázka dovodila prípustnosť takých poplatkov, ktoré sú u nás zo zákona zakázané. To legitimizuje správnosť záveru, že zákonodarca skutočne mal úmysel zakazovať z oblasti poplatkov spojených so spotrebiteľským úverom len tie, ktoré považoval za neprípustné. Poplatok za poskytnutie úveru nemôže byť neprípustný len preto, že ho platí spotrebiteľ. Poskytnutie úveru je činnosťou, ktorá sa realizuje na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere a je aj v záujme spotrebiteľa. O jeho platení a výške spotrebiteľ z uzavretej zmluvy vedel. Poplatok za poskytnutie úveru je v zmluve o spotrebiteľskom úvere uvedený transparentným spôsobom, ktorý vyplýva z jeho jednoznačného označenia. Rovnako je zreteľne uvedená aj výška poplatku. Na základe uvedených skutočností, ako aj jednoznačne formulované stanovisko Národnej banky Slovenska legitimizujúcej jeho postup žalovaný tvrdí, že poplatok za poskytnutie úveru nie je protiprávnym a neporušuje žiadne zákonné ustanovenie. Spolu s návrhom na začatie konania bola na súd zaslané oznámenie o omeškaní (príloha č. 1), ktoré veriteľ adresoval dlžníkovi spolu s doručenkou o jej prevzatí. V predmetnom oznámení veriteľ dlžníka upozornil, v akom omeškaní a v prípade neuhradenia v príslušnej lehote si uplatní právo na zosplatnenie celého nesplateného záväzku zo zmluvy o revolvingovom úvere v zmysle § 565 Občianskeho zákonníka. Nakoľko bol dlžník v omeškaní so splátkou č. 10 o viac ako tri mesiace (príloha č.2 - Karta klienta), veriteľ si uplatnil právo na zosplatnenie celej pohľadávky. Pre vysvetlenie uvádzame, že odo dňa nasledujúceho po doručení oznámenia (dňa 2.7.2015) (príloha č.3 - doručenka) plynula dlžníkovi lehota 15 dní, v ktorej mal možnosť dobrovoľne uhradiť omeškané splátky pred tým, ako veriteľ pristúpi k oprávneniu zosplatniť celý dlh. Nakoľko v príslušnej lehote 15 dní bol dlžník naďalej v omeškaní, dostal sa do omeškania so splátkou úveru (s dátumom splatnosti 19.7.2015) o viac ako tri mesiace, uplatnil si veriteľ právo na zosplatnenie úveru. Žalovaný uhradil po podpise zmluvy na účet žalobcu platby vo výške 1232,80,- EUR. (prehľad platieb). Žalovaná suma vo výške 227,20,-

EUR predstavuje nesplatenú sumu úveru (na účet žalovaného bol poskytnutý úver vo výške 1450,- EUR, z ktorého do dnešného dňa uhradil 1232,80 EUR).

4. Žalovaný sa k vyjadreniu žalobcu k odporu vyjadril tak, že trval na tom, aby súd zamietol žalobu v celom rozsahu z dôvodu vznesenej námietky premlčania, avšak zároveň podal protinávrh, ktorým sa domáhal, aby súd určil, že zmluva o revolvingovom úvere je neplatná. Poukázal na to, že dňa 11.6.2014 požiadal žalobcu o poskytnutie spotrebiteľského úveru a v ten istý deň s ním bola spísaná Žiadosť o poskytnutie revolvingového úveru/Zmluva o revolvingovom úvere č. XXXXXXXXXXXX s týmto názvom. Žalovaný v tejto zmluve vystupuje ako spotrebiteľ a zmluvu uzatvoril ako fyzická osoba a nekonal pri jej uzatváraní v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti a žalobca je osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení tejto zmluvy koná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti. Jedná sa teda o spotrebiteľskú zmluvu, na ktorú sa vzťahujú právne predpisy na ochranu spotrebiteľa a jej predmetom bolo poskytnutie spotrebiteľského úveru. Žalovaný tvrdil, že pred uzatvorením tejto zmluvy mu žalobca neposkytol informácie vyžadované zákonodarcom v zmysle § 4 zákona o spotrebiteľských úveroch vo forme formulára štandardných Európskych informácií o spotrebiteľskom úvere a porušil právnu úpravu už pred uzatvorením tejto zmluvy. Ďalej poukázal na to, že mu bol poskytnutý úver s touto špecifikáciou: - poskytnutá čiastka úveru 1.500,- €, splatnosť úveru - 36 splátok, mesačná splátka (vrátane úrokov) 53,25 €, celková čiastka, ktorú musí dlžník zaplatiť (úver + úroky za celú dobu čerpania úveru - 1.967,- €, priemerná RPMN za úver 49,67%, predpokladaná RPMN 20,91%, ročná úroková sadzba revolvingu 18,03%, ročná úroková sadzba úrokov z omeškania 5,15%, poplatok za poskytnutie úveru 50,- €, informatívny údaj o predpokladanej výške mesačnej platby 89,65 €. Ďalej uviedol, že mu boli obchodným zástupcom žalobcu pri uzatvorení zmluvy dodané tieto doklady a to Žiadosť o poskytnutie revolvingového úveru/Zmluva o revolvingovom úvere č. XXXXXXXXXXXX a Oznámenie veriteľa o schválení úveru dlžníkovi, ktorý doklad mu prišiel poštou s tým, že žiadne ďalšie písomnosti od žalobcu neobdržal a preto dňa 30.4.2018 žalovaný žiadal žalobcu o zaslanie všetkých dokumentov k tejto úverovej zmluve. Ako dôkaz predložil o tejto skutočnosti list z uvedeného dňa. Žalovaný ďalej tvrdil, že žalobca na jeho účet mu vyplatil sumu 1.450,- € pričom v zmluve je uvedená výška poskytnutej čiastky úvery 1.500,- € a z tohto dôvodu je žalovaný toho názoru, že zmluva je neplatná aj preto, že na nej absentuje jeho podpis ako aj správna celková výška úveru, ktorú mu mal žalobca poskytnúť. Dôvody neplatnosti tejto zmluvy sú teda, že mu neposkytol žalobca výšku úveru ako bola dohodnutá v zmluve a nedodal mu zmluvu s povinnými náležitosťami. Poukázal na ust. § 39 OZ a §§ 4 ods. 1, 2, 9 ods. 2 písm. c), f), g), j), k), o), p), t), v), w) a x), 11 ods. 1 písm. b) Zákona o spotrebiteľských úveroch. S poukazom na ust. § 11 ods. 1 písm. b) Zákona o spotrebiteľských úveroch a to, že poskytnutý spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, ak neobsahuje zmluva o spotrebiteľskom úvere náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. a) až k), r) a y) tvrdil, že táto predmetná spotrebiteľská zmluva neobsahuje tieto náležitosti a to: 1/ absencia RPMN z dôvodu nesprávneho určenia RPMN keď v tejto zmluve je uvedená hodnota RPMN 20,91% pričom podľa výpočtu RPMN, ktorý je dostupný na portály finančnej správy pri parametroch, ktoré sú uvedené v predmetnej spotrebiteľskej zmluve je výška RPMN 83,29%, čo znamená, že je vypočítaná nesprávne. 2/ absencia výšky splátok istiny úrokov a poplatkov s tým, že tvrdí, že v predmetnej zmluve nie je uvedený spôsob započítania splátky úveru na istinu, úroky a poplatky čo je podstatnou náležitosťou spotrebiteľskej zmluvy podľa § 9 ods. 2 Zákona o spotrebiteľských úveroch. Poukázal na rozhodnutie KS Trnava sp.zn. 24Co 510/2015. Táto absencia tejto zákonnej náležitosti podľa § 11 ods. 1 Zákona o spotrebiteľských úveroch spôsobuje, že úver je bezúročný a bez poplatkov. 3/ absencia doby trvania zmluvy a termín konečnej splatnosti, v tejto zmluve síce je uvedený počet splátok, avšak absentuje v nej končený termín splatnosti spotrebiteľského úveru. Poukázal na rozhodnutie KS v Trnave sp.zn. 24Co 510/2015. 4/ Absencia úrokovej sadzby z dôvodu nesprávnej vypočítanej a neprimeranej výšky úrokovej sadzby: v predmetnej zmluve je uvedená výška úrokovej sadzby úveru 18,03%, čo je nesprávne. Poukázal na to, že podľa vzorca na výpočet úrokov by skutočná úroková sadzba mal predstavovať 39,71% (výška splátky v zmluve 89,65 € x počet mesiacov splácania 36 = 3.227,40 €, čo predstavuje celkovú výšku, ktorú má dlžník uhradiť na úvere a ak by úroková sadzba bola uvedená správne, tak by navýšenie úveru predstavovalo sumu 467,- € a celková výška, ktorú by dlžník zaplatil by predstavovala sumu 1.967,- €). Poukázal v tejto súvislosti na uznesenie NS SR sp.zn. 1MCdo 1/2009. Uviedol, že výška úrokovej sadzby v tejto zmluve nezodpovedá (je v neprospech spotrebiteľa) výške priemernej úrokovej miery z úverov peňažných ústavov v čase uzatvorenia predmetnej zmluvy a podľa tabuľky priemerných úrokových mier z úverov obchodných bánk, ktoré sú zverejnené na internetovej stránke NBS bola priemerná hodnota ročnej úrokovej sadzby v mesiaci 06/2014 13,72% pre podobné typy úverov, čo znamená, že dohoda o výške úrokov musí byť v súlade s § 39 OZ, čo znamená, že výška úrokov sa nesmie priečiť dobrým mravom, inak je právny úkon

absolútne neplatný. Poukázal na judikatúru slovenských súdov a to na rozhodnutia KS v Prešove zo dňa 5.11.2014 sp.zn. 3Co 114/2014 a sp.zn. 16Co 90/2012 ako aj na rozhodnutie NS SR zo dňa 26.6.2013 sp.zn. 4Cdo 51/2012. Uviedol, že dohodnutá výška úrokovej sadzby v tomto prípade prevyšuje mieru z úverov obchodných bánk v čase uzavretia predmetnej zmluvy o viac ako 289% a jedná sa o neplatný právny úkon. Čo sa týka vznesenej námietky premlčania, tak uviedol, že štandardná premlčacia doba podľa OZ je trojročná a začína plynúť odo dňa keď sa právo mohlo po prvý krát vykonať t.j. keď sa právo mohlo uplatniť na súde. Vzhľadom na veľké množstvo neprijateľných podmienok ako aj z dôvodu absencie povinných náležitostí v tejto zmluve je potrebné ju pokladať za neprijateľnú a teda za neplatnú od jej vzniku t.j. od 11.6.2014 a preto právo na vymoženie tohto práva uplynulo dňa 12.6.2017 a teda tento nárok je premlčaný. Žalovaný ešte poukázal na zanedbanie informačnej povinnosti žalobcu keď pred uzatvorením zmluvy neposkytol žalobca žalovanému formulár obsahujúci Štandardné Európske informácie o spotrebiteľskom úvere a v tejto súvislosti poukázal na rozhodnutie Ústredného inšpektorátu SOI so sídlom v Bratislave SK/0125/99/2014. Tvrdil, že sa žalobca pokúšal zbaviť zákonnej informačnej povinnosti voči žalovanému tým, že do zmluvy inkorporoval doložku v zmysle ktorej sa žalobca údajne oboznámil s formulárom obsahujúcim Štandardné Európske informácie o spotrebiteľskom úvere. V tejto súvislosti poukázal na rozhodnutie KS v Prešove sp.zn. 4S 48/2014. Z uvedených dôvodov žalovaný teda navrhol, aby súd rozsudkom určil, že zmluva o revolvingovom úvere je neplatná a žalobu zamietol v celom rozsahu z dôvodu vznesenej námietky premlčania.

5. Žalobca k vyjadreniu žalovaného uviedol, že napáda dôvodnosť vznesenej námietky premlčania, nakoľko oprávnenie žalobcu podľa § 565 Občianskeho zákonníka žiadať žalovaného o zaplata celú svoju pohľadávku z dôvodu straty výhod splátok - t.j. zosplatenie úveru nastalo dňa 19.7.2015, pričom žaloba podaná dňa 13.12.2017, teda v priebehu plynutia zákonnej premlčacej doby. Poukázal na to, že premlčacia doba sa počíta odo dňa, kedy vzniklo právo podať žalobu a domáhať sa žalovaného nároku. Uviedol, že poukazuje na ustanovenie § 101 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého: „Pokiaľ nie je v ďalších ustanoveniach uvedené inak, premlčacia doba je trojročná a plynie odo dňa, keď sa právo mohlo vykonať po prvý raz“ a na ustanovenie § 103 druhá veta Občianskeho zákonníka, podľa ktorého: „Ak sa pre nesplnenie niektorej zo splátok stane zročným celý dlh (§ 565) začne plynúť premlčacia doba odo dňa zročnosti nesplnenej splátky.“ Citovanú právnu úpravu všeobecnej premlčacej doby je potrebné pokiaľ ide o začiatok plynutia premlčacej doby v tomto prípade vykladať v súvislosti s ustanovením § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka, ktoré v záujme ochrany spotrebiteľa modifikuje možnosť uplatnenia práva veriteľa žiadať o zaplata celú pohľadávku pre nesplnenie niektorej splátky v prípade, ak ide o plnenie v splátkach v rámci spotrebiteľského zmluvného vzťahu. Podľa ustanovenia § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka: „Ak ide o plnenie zo spotrebiteľskej zmluvy, ktoré sa má vykonávať v splátkach, môže dodávateľ uplatniť právo podľa § 565 najskôr po uplynutí troch mesiacov od omeškania so zaplatením splátky a keď súčasne upozornil spotrebiteľa v lehote nie kratšej ako 15 dní na uplatnenie tohto práva.“ Žalobca v predmetnej právnej veci využil svoje právo žiadať o zaplata celú pohľadávku pre nesplnenie splátok úveru na základe výzvy na plnenie s upozornením o možnosti zosplatenia úveru označenej ako „Oznámenie o zosplatení“. V tom čase bol žalovaný v omeškaní s plnením najstaršej splátky 75 dní. V uvedenej výzve bol žalovaný v súlade s citovaným ustanovením § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka upozornený, že v prípade, ak sa dostane do omeškania s úhradou ktorejkoľvek z uvedených splátok o viac ako tri mesiace a uplynie 15 dní od doručenia tohto oznámenia, stanú sa splatnými všetky záväzky zo zmluvy, ktoré sa majú stať splatnými až v budúcnosti, čím žalovaný stratí výhodu splátok a celý dlh bude povinný zaplatiť naraz. Spomenutá výzva bola žalovanému doručená dňa 2.7.2015. V súlade s § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka k uplatneniu práva žalobcu ako veriteľa podľa § 565 Občianskeho zákonníka nastala dňa 19.7.2015 a k omeškaniu, teda aj vzniku práva podať žalobu na súde došlo dňa 20.7.2015. V zmysle uvedeného žalobca trvá na tom, že vykonal všetky úkony potrebné pre úspešné podanie žaloby včas, a to v priebehu plynutia všeobecnej premlčacej doby. Žalovaný si ani po doručení spomenutej výzvy podľa ustanovenia § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka nesplnil svoje záväzky riadne a včas, preto ku dňu 20.7.2015 vzniklo žalobcovi podľa § 565 Občianskeho zákonníka právo domáhať sa splnenia celej pohľadávky žalovaným, a teda došlo k uplatneniu tzv. sankcie straty výhody splátok podľa článku 13. ods. 13.1. písm. a) Zmluvných dojednaní predmetnej Zmluvy. Z uvedeného vyplýva, že až okamihom zosplatenia celej pohľadávky vzniklo právo žalobcu domáhať sa splnenia žalovaného nároku, pretože do okamihu zosplatenia mohol žalobca žiadať žalovaného ako svojho dlžníka o zaplata len jednotlivých splátok úveru. Odo dňa 19.7.2015, kedy došlo k zosplateniu úveru podľa § 565 Občianskeho zákonníka, vznikla možnosť a oprávnenie žalobcu žiadať žalovaného o zaplata celú pohľadávku pre nesplnenie niektorej splátky, a to odo dňa 20.7.2015 aj podaním žaloby o plnenie, prostredníctvom ktorej by sa domáhal splnenia žalovaného nároku. Od uvedeného

dňa sa teda právo žalobcu mohlo vykonať po prvý raz a začala plynúť premlčacia doba na uplatnenie žalovaného nároku pred súdom. Žaloba bola v predmetnej právnej veci podaná na príslušnom súde dňa 13.12.2017, teda v čase, kedy ešte všeobecná premlčacia doba plynula. Z uvedeného vyplýva, že všeobecná premlčacia doba bola v tomto prípade zachovaná a vznesená námietka premlčania neobstojí. Popierame dôvodnosť tvrdení o absencii údajov o dobe trvania zmluvy a termíne konečnej splatnosti úveru. Pokiaľ ide o termín konečnej splatnosti úveru, ako podstatnú skutočnosť je potrebné zdôrazniť, že Zmluva o úvere je tvorená ustanoveniami nachádzajúcimi sa nielen v listine označenej ako Žiadosť o poskytnutie spotrebiteľského úveru revolvingového typu/zmluva o spotrebiteľskom úvere revolvingového typu, ale aj zmluvnými dojednaniami. Obsah zmluvy tvoria aj zmluvné dojednania, ktoré sú v zmysle článku 13. sú neoddeliteľnou súčasťou zmluvy a prílohy tvoriace súčasť zmluvy o RÚ (článok 7. ods. 7.1 písm. g) zmluvných dojednaní). Z ustanovenia článku 4. ods. 4.5 zmluvných dojednaní vyplýva Deň splatnosti poslednej splátky úveru, resp. revolvingu podľa posledného splátkového kalendára je dňom konečnej splatnosti úveru. Z ustanovenia článku 9. ods. 9.1 zmluvných dojednaní vyplýva Zmluva o RÚ je uzavretá na dobu neurčitú s tým, že revolving sa uskutoční za podmienok stanovených touto Zmluvou o RÚ. Deň splatnosti poslednej splátky úveru je uvedený v oznámení veriteľa o schválení úveru dlžníkovi, čím je splnená požiadavka vyplývajúca z uvedeného zákonného ustanovenia. Na podporu uvádzaného poukazujeme na odôvodnenie rozsudku Krajského súdu v Prešove, č. k. 13Co/111/2014 - 166, ktorý ohľadne významu oznámenia veriteľa ako súčasť zmluvy súd uviedol v zmysle čl. 7 zmluvných dojednaní (č.l. 138) predstavuje zároveň toto oznámenie neoddeliteľnú súčasť zmluvy. Podľa vôle zmluvných strán teda toto oznámenie tvorí súčasť zmluvy uzavretej medzi jej účastníkmi. Vychádzajúc z počtu splátok, ich splatnosti je logické, že exaktný údaj o konečnej splatnosti úveru je zhodný s dátumom splatnosti poslednej splátky. Tvrdíme, že doba trvania zmluvy a tiež termín konečnej splatnosti úveru sú riadne uvedené a je splnená zákonná požiadavka. Okrem vyššie uvedeného rozhodnutia Krajského súdu v Prešove poukazujeme na to, že aj Súdny dvor EÚ vo veci C-42/15 uviedol, že uvedený údaj je možné uviesť v akomkoľvek dokumente tvoriacom zmluvu. Cit. článok 10 ods. 1 a 2 smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23. apríla 2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení smernice Rady 87/102/EHS v spojení s článkom 3 písm. m) tejto smernice sa má vykladať v tom zmysle, že zmluva o úvere nemusí byť nevyhnutne vyhotovená ako jediný dokument, ale všetky náležitosti uvedené v článku 10 ods. 2 uvedenej smernice musia byť vyhotovené písomne alebo na inom trvalom nosiči.“ Vzhľadom k uvedeným skutočnostiam termín konečnej splatnosti vyplýva z Oznámenia o schválení úveru, zaslanom dlžníkovi a je totožný s dátumom splatnosti poslednej splátky úveru. Predmetné oznámenie zároveň obsahuje aj údaj o dátume splatnosti prvej splátky. Popierame tiež závery súdu o povinnom členení splátky úveru na zložky istina, úrok a iné poplatky. Ustanovenie § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z.z. vyžaduje uvádzanie spôsobu započítania splátky na úver, istinu a úroky len v prípade, ak sa splátky priradujú k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia. O takýto typ úveru a prípad v zmluvnom vzťahu medzi sporovými stranami nejde. Pokiaľ ide o členenie splátky, ani tento výklad neobstojí. Ústavný súd Slovenskej republiky v náleze III. ÚS 341/07 uviedol: „Nevyhnutnou súčasťou rozhodovacej činnosti súdov zahŕňajúcej aplikáciu abstraktných právnych noriem na konkrétne okolnosti individuálnych prípadov je zisťovanie obsahu a zmyslu právnej normy uplatňovaním jednotlivých metód právneho výkladu. Ide vždy o metodologický postup, v rámci ktorého nemá žiadna z výkladových metód absolútnu prednosť, pričom jednotlivé uplatnené metódy by sa mali navzájom dopĺňať a viesť k zrozumiteľnému a racionálne zdôvodnenému vysvetleniu textu právneho predpisu.“ Existujú 4 základné výkladné metódy: jazyková, logická, systematická, teleologická. Výklad právnej normy nemôže byť založený len na jednom spôsobe výkladu a už vôbec nie iba na jazykovom výklade. Najvyšší súd SR v uznesení 6MCdo 22/2010 „Na tomto mieste považuje dovolací súd za potrebné poznamenať, že je neakceptovateľným momentom aplikácie práva taká jeho realizácia, ktorá vychádza výlučne z rigorózneho jazykového výkladu dotknutých ustanovení. Jazykový výklad je len počiatočným spôsobom prístupu k aplikácii právnej normy; je len východiskom pre objasnenie a ujasnenie si jeho obsahu a účelu, k čomu ostane slúžiť celý rad ďalších postupov, ako je výklad logický, systematický, výklad e ratione legis a pod. Súd teda nie je absolútne viazaný iba doslovným znením zákonných ustanovení, ale môže (a v niektorých prípadoch musí), ak to vyžaduje účel zákona, história jeho vzniku, systematická súvislosť alebo niektorý z princípov, ktoré majú svoj základ v ústavne konformnom právnom poriadku ako významovom celku, ho vyložiť tak, aby závery jeho výkladu boli vo všeobecnosti akceptovateľné a objektívne realizovateľné, inak povedané, aby súd nedospel k výkladu, ktorý význam a účel normy naostatok poprie a sťažuje alebo dokonca znemožní jej realizáciu.“ Jazykový doslovný výklad právnej normy podávaný žalobcom odporuje v prvom rade systematickému výkladu. Podstata systematického výkladu spočíva v tom, aký význam má obsah určitého ustanovenia či pri zohľadnení iných zákonných

ustanovení (prípadne ustanovení iného zákona). V súvislostiach s výkladom § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z.z. je prvým ustanovením, ktoré treba zohľadniť § 9 ods. 5. Podľa jeho znenia spotrebiteľ má právo požadovať tzv. amortizačnú tabuľku obsahujúcu rozpis splátok a členenie splátky. Ak by zmluva mala obsahovať rozpisanie splátky, potom nevidíme žiadny zmysel práva spotrebiteľa požadovať amortizačnú tabuľku podľa § 9 ods. 5 zákona, keď dané údaje by už mal obsahovať priamo v zmluve. To len potvrdzuje skutočnosť o tom, že záver založený na jazykovom výklade popiera význam § 9 ods. 5. Účelom právnej úpravy uvádzania splátky v spotrebiteľskej úverovej zmluve je to, aby bol spotrebiteľ informovaný o svojej povinnosti. Ak by zákonodarca sledoval, že zmluva má obsahovať rozpis splátky na časť istina, úrok a vo vzťahu ku každej zložke by bolo nutné uvádzať termín splatnosti či počet splátok, potom zákonná úprava práva spotrebiteľa vyžiadať si tzv. amortizačnú tabuľku by teda nemala žiadny význam (§ 9 ods. 5 v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvných vzťahov medzi stranami sporu), keďže takáto amortizačná tabuľka by už bola súčasťou zmluvy. To znamená, že zákonodarca by zbytočne konštruoval právo spotrebiteľa požadovať amortizačnú tabuľku, ak by tá už musela byť uvedená v zmluve (pri výklade § 9 ods. 2 písm. k), aký zaujal súd prvej inštancie). Pri zachovaní princípu racionality zákonodarcu je preto na mieste tvrdiť, že zákonodarca neuvažoval nad tým, aby právo na amortizačnú tabuľku konštruoval duplicitne. Pri zavedení § 9 ods. 5 zjavne bolo sledované právo spotrebiteľa podľa článku 10 odstavec 2 písmeno i) smernice. Z uvedeného vyplýva, že pri konflikte dvoch výkladových metód treba vychádzať z takého prístupu, ktorý umožňuje obidve metódy rešpektovať. Z pohľadu jazykového výkladu je to potom taký prístup, ktorý žiadne členenie splátky nepožaduje. Uvádzanie náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z.z. platí pre všetky úvery bez ohľadu na to, či je splácanie anuitné (t.j. pomer časti určenej na istinu a časti na úroky sa v každej splátke mení, výška splátky ako celku zostáva zachovaná po celú dobu splácania) alebo lineárne (pomer časti určenej na istinu a časti na úroky sa v každej splátke nemení, výška splátky ako celku zostáva zachovaná po celú dobu splácania). Je však sotva predstaviteľné ako užitočné a v záujme spotrebiteľa by bolo, aby sa v zmluve pri úvere s tzv. anuitnou splátkou uvádzalo x počet splátok s rozdelením na časť istina a úrok, ak toto rozdelenie bude pre každú splátku iné. Čiže prakticky pri úvere s maximálne povolenou dobou splácania 8 rokov (96 splátok) by išlo o 192 číselných údajov, ktorých výpovedná hodnota pre spotrebiteľa by bola nulová. Alebo pri úvere, pri ktorom spotrebiteľ spláca v splátkach len úrok a istinu uhrádza napríklad ku konkrétnemu dátumu. Takýto úver predpokladá výslovne § 9 ods. 2 písm. n) zákona č. 129/2010 Z.z. Je pomerne obtiažne zistiť, aký význam by malo uvádzanie rozpisu splátky pri takomto type úveru, ak je zo zmluvy jasné, že splátkou sa spláca len úrok (istina sa neamortizuje) a aká je výška splátky. Napriek tomu by pri jazykovom výklade právnej normy muselo byť uvádzané, že istina v splátke je 0,- Eur. Poukazujeme týmto na nesprávnosť jazykového výkladu, ktorý bol v napádanom rozsudku uvádzaný ako jediný. Uplatnenie jazykového výkladu právnej normy popiera aj povinnosť rešpektovať účinky úniijného práva. V kontexte napádaného rozhodnutia sa potom samotné konanie o predbežnej otázke pred Súdnym dvorom EÚ vo veci C-42/15 a aj rozhodnutie javia ako zbytočné či bezvýznamné (zdôrazňujeme, že prejudiciálne konanie pred Súdnym dvorom EÚ bolo iniciované práve tunajším súdom). Tzv. rozčleňovanie splátky je teda výklad založený na nesprávnom výklade zákona. Znenie zákona č. 129/2010 Z.z. síce je nepresným prevzatím smernice 2008/48/ES, to však súd nezbavuje povinnosti pri výklade vnútroštátnej normy prihliadať na základe nepriameho účinku na také ustanovenia úniijného práva, ktoré sú do príslušnej vnútroštátnej normy prevzaté. Výsledok sledovaný smernicou je povinný pri rozhodovaní zabezpečiť aj súd členského štátu. Podľa rozhodnutia Súdného dvora EÚ vo veci Pfeiffer (C-397/01 až C-403/01) body 115 a 116 Požiadavka výkladu vnútroštátneho práva v súlade s právom Spoločenstva vyplýva zo systému Zmluvy, ktorá tým umožňuje vnútroštátnemu súdu, aby v rámci svojich právomocí zabezpečil plnú účinnosť práva Spoločenstva pri rozhodovaní o spore (pozri v tomto zmysle rozsudok z 15. mája 2003, Mau, C-160/01, Zb. s. I-4791, bod 34). Táto zásada výkladu vnútroštátneho práva v súlade s právom Spoločenstva formulovaná v práve Spoločenstva sa síce v prvom rade týka vnútroštátnych ustanovení prijatých na prebratie smernice, neobmedzuje sa však iba na výklad týchto ustanovení, ale vyžaduje, aby vnútroštátny súd vzal do úvahy vnútroštátne právo ako celok, a posúdil, do akej miery ho možno použiť spôsobom, ktorý nevedie k výsledku, ktorý odporuje smernici (pozri v tomto zmysle rozsudok Carbonari a i., už citovaný, body 49 a 50). Smernica predstavuje sekundárny akt úniijného práva, ktorý je typický tým, že vo svojej podstate zaväzuje len členský štát povinnosťou prijať právnu úpravu. Z judikatúry Súdného dvora EÚ sa vyvodzuje a všeobecne uznáva princíp nepriameho účinku smernice spočívajúci v tom, že pochybenie štátu pri implementácii smernice sa rieši tzv. súladným (eurokonformným) výkladom - práve uvedené bolo zohľadnené pri iniciovaní novelizácie Zákona o spotrebiteľských úveroch. Novela zákona bola schválená Národnou radou SR dňa 12.10.2017, v zmysle ktorej sa § 9 ods. 2 písm. i) v časti „a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov“ nahrádza slovným spojením „frekvenciu splátok a“. Okrajovo poukazujeme

tiež na názor Národnej banky Slovenska ako inštitúcie dohľadu nad ochranu finančného spotrebiteľa, ktorý bol prijatý po rozsudku C-42/15: Vo svetle Rozsudku nemožno podľa smernice 2008/48 žiadať v rámci tejto náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere presný rozpis plánovanej amortizácie dlhu, čo fakticky predstavuje požiadavku na rozpis splátok po častiach (t.j. istina - úrok - poplatky). Pokiaľ zákon o spotrebiteľských úveroch v ustanovení § 9 ods. 2 písm. l) hovorí o výške, počte, termínoch splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, bude NBS pri vybavovaní podaní spotrebiteľov, výkone dohľadu a vedení prvostupňových konaní uplatňovať výklad, v zmysle ktorého sa týmto neustanovuje povinnosť uviesť požadované informácie vo vzťahu ku každej položke (t.j. istine, úrokom a iným poplatkom) osobitne, ale ich uvedenie v súhrne ku splátke, ktorá zahrňuje istinu, úroky a iné poplatky. Zmluva o revolvingovom úvere vrátane Zmluvných dojednaní a Oznámenia veriteľa o schválení úveru bola riadne vyhotovená a zaslaná dlžníkovi, teda bola splnená aj podmienka stanovená v § 9 ods. 1 Zákona o spotrebiteľských úveroch. Dohoda o poskytovaní služieb je samostatným právnym úkonom, ktorého vznik nie je podmienkou pre vznik zmluvy o revolvingovom úvere, a teda v zmysle vyššie uvedeného má právnu povahu individuálneho dojednania. K samotnej Dohode o poskytovaní služieb žalobca uvádza, že uzatvorenie tejto Dohody nebolo podmienkou na poskytnutie úveru. Uvedené vyplýva z článku I. bod 2 Dohody, kde je uvedené: „Dohodnuté služby sú doplnkové a dobrovoľné, nemajú charakter podmienky alebo predpokladu pre uzatvorenie akéhokoľvek zmluvného vzťahu medzi Poskytovateľom a Zákazníkom, napríklad pre získanie spotrebiteľského úveru alebo získanie úveru za ponúkaných podmienok.“ Dohoda o poskytovaní služieb je osobitne podpísaná. Tento fakt nielen zdôrazňuje jej samostatnosť od ostatného obsahu zmluvy o revolvingovom úvere. Dlžník podpísaním tlačiva Žiadosti / Zmluvy neprístupuje a neuzatvára automaticky Dohodu o poskytovaní služieb. To, že uzavretie Dohody o poskytovaní služieb je samostatné, napokon zdôrazňuje aj osobitné, individualizované rozlíšenie Dohody od ostatného obsahu Zmluvy o revolvingovom úvere. Keďže Dohoda o poskytovaní služieb je dobrovoľná a nebola podmienkou pre získanie úveru, že sa odplata za poskytnutie balíka služieb ani nemohla zahrnúť do výpočtu RPMN pre úver, nakoľko v zmysle § 2 písmeno g) zákona č. 129/2010 Z.z. v znení v účinnom v čase uzatvorenia príslušných je uvedené: „Celkovými nákladmi spotrebiteľa spojenými so spotrebiteľským úverom všetky náklady vrátane úrokov, provízií, daní a poplatkov akéhokoľvek druhu, ktoré musí spotrebiteľ zaplatiť v súvislosti so zmluvou o spotrebiteľskom úvere a ktoré sú veriteľovi známe, okrem notárskych poplatkov; do celkových nákladov patria aj náklady na doplnkové služby súvisiace so zmluvou a to najmä poistné, ak spotrebiteľ musí navyše uzavrieť zmluvu o poskytnutí takejto doplnkovej služby, aby získal spotrebiteľský úver alebo aby ho získal za ponúkaných podmienok.“ Podľa ust. § 2 písm. i) zákona č. 129/2010 Z.z. ročnou percentuálnou mierou nákladov celkové náklady spotrebiteľa spojené so spotrebiteľským úverom, vyjadrené ako ročné percento z celkovej výšky spotrebiteľského úveru podľa § 19. Z ustanovenia g) vyplýva, že do výpočtu celkových nákladov sa nezapočítavajú náklady, ktoré vyplývajú z dojednaní nepredstavujúcich podmienku pre získanie úveru. Aj poskytnutá služba v zmysle Dohody o jej poskytovaní je voľiteľná. Ak by teda žalovaný Dohodu vôbec nepodpísal, táto by nikdy nevznikla. Pokiaľ by odplata za poskytnuté služby bola zahrnutá do celkových nákladov, potom by taký postup bol v rozpore so zákonom. Vzhľadom k tomu, že Dohoda predstavovala fakultatívne dojednanie, je vylúčené, aby nezapočítanie poplatku do RPMN malo spôsobiť nesprávnosť tohto údaja, nakoľko ani nemohol byť zahrnutý do vzorca výpočtu. (príloha - rozpis vzorca RPMN). Žalobca sa nestotožňuje so závermi žalovaného, ktorý uvádza, že zmluva o revolvingovom úvere mala byť akceptovaná s inými údajmi, ako tomu bolo v prípade návrhu podaného žalovaným. Podstatné pre konanie je v prvom rade ustanovenie článku 2., ods. 2.1 zmluvných dojednaní zmluvy o revolvingovom úvere, v zmysle ktorých: „Vyplnená Žiadosť o poskytnutie revolvingového úveru podpísaná Dlžníkom, Spoludlžníkom 1 a Spoludlžníkom 2 je návrhom na uzatvorenie Zmluvy o RU. Zmluva o RU je uzatvorená a nadobúda platnosť a účinnosť dňom podpisu Dlžníka, Spoludlžníka 1, Spoludlžníka 2 a Veriteľa. Dlžník vyplní do formulára Žiadosti o poskytnutie revolvingového úveru/Zmluvy o revolvingovom úvere nim požadovanú výšku úveru a súhlasí s tým, že Veriteľ je oprávnený po posúdení schopnosti Dlžníka splácať úver výšku úveru znížiť a schváliť iné parametre požadovaného úveru ako Dlžník uviedol v bode 5 Žiadosti o poskytnutie revolvingového úveru/Zmluvy o revolvingovom úvere, pričom výška úrokovej sadzby a RPMN nebude vyššia než v prípade úveru požadovaného Dlžníkom v bode 5 Žiadosti o poskytnutie revolvingového úveru/Zmluvy o revolvingovom úvere bez toho, aby to znamenalo porušenie povinnosti zo strany Veriteľa. Podľa článku 3., ods. 3.1 zmluvných dojednaní : Pri stanovení RPMN v bode 5. Žiadosti o poskytnutie revolvingového úveru/Zmluvy o revolvingovom úvere zmluvné strany vychádzajú z predpokladu, že medzi vyplatením úveru a splatnosťou prvej splátky uplynie práve rovnaký mesiac, a že splatnosť každej nasledujúcej splátky bude nasledovať vždy po uplynutí ďalšieho rovnakého mesiaca od splatnosti predchádzajúcej splátky. Za rovnaký mesiac sa podľa tejto Zmluvy o RÚ a podľa prílohy č. 2 zákona č. 129/2010 Z.z. považuje 30,41666 dňa, t.j. 365/12. Jediným

údajom, ohľadne ktorého nastala „zmena“, je údaj o RPMN, avšak tento údaj nie je iba výsledkom dohody medzi zmluvných strán, nakoľko pri jeho výpočte sa vychádza zo zákonného matematického vzorca vypočítaného v čase uzatvorenia zmluvy (nie v čase podania žiadosti o poskytnutie úveru), ktorý zohľadňuje aj také údaje, na ktoré nemajú zmluvné strany vplyv. Takýto spôsob určovania RPMN bol posúdený ako oprávnený aj na základe kontrol vykonávaných Slovenskou obchodnou inšpekciou. V bode 5 formuláru žiadosti o poskytnutie revolvingového úveru sa uvádza údaj o hodnote RPMN, ktorý je s ohľadom na údaje uvedené v žiadosti predpokladaná RPMN za úver, presný údaj o RPMN je uvedený v bode 6 ako RPMN za úver. Rozdiel medzi predpokladanou hodnotou RPMN a RPMN schváleného úveru vyplýva výhradne z toho, že RPMN schváleného úveru je možné určiť až po jeho schválení. Táto hodnota je v bode 6 uvedená presne. Pre výpočet RPMN majú totiž význam tieto údaje: suma úveru, celkové náklady, dátum splatnosti prvej splátky, dátum vyplatenia úveru a dátum splatnosti každej splátky. Pri podaní žiadosti o úver údaj o dátume vyplatenia úveru známym nie je. Ten sa stane známym až pri schválení úveru. Z toho dôvodu sa údaj RPMN môže odchyľovať. To však nie je zmenou návrhu; napokon žiadateľ o úver nenavrhuje žiadny konkrétny dátum, kedy má byť úver vyplatený. Podporne poukazujeme napríklad na rozsudok Okresného súdu Stará Ľubovňa, č. k. 8C/38/2016-92, zo dňa 15.12.2017, ktorý na str. 10 až 11 rozoberá uvedenú náležitosti a dospel k právnomu záveru o neporušení zákona žalovaným, nakoľko schválenie úveru s nepatrnou odchýlkou v oblasti RPMN (najmä ak táto bola nižšia ako v bode 5), nie je zmenou, ktorá by pre spotrebiteľa bola relevantná a ovplyvnila jeho schopnosť posúdiť okolnosti uzatvárajúcej zmluvy. Zmluva neobsahuje v bode 6 zmenu žiadnych ďalších údajov. Popierame dôvodnosť tvrdení o absencii údajov o dobe trvania zmluvy a termíne konečnej splatnosti úveru. Pokiaľ ide o termín konečnej splatnosti úveru, ako podstatnú skutočnosť je potrebné zdôrazniť, že Zmluva o úvere je tvorená ustanoveniami nachádzajúcimi sa nielen v listine označenej ako žiadosť o poskytnutie spotrebiteľského úveru revolvingového typu/zmluva o spotrebiteľskom úvere revolvingového typu, ale aj zmluvnými dojednaniami. Obsah zmluvy tvoria aj zmluvné dojednania, ktoré sú v zmysle článku 13. sú neoddeliteľnou súčasťou zmluvy a prílohy tvoriace súčasť zmluvy o RÚ (článok 7., ods. 7.1 písm. g) zmluvných dojednaní). Z ustanovenia článku 4., ods. 4.5 zmluvných dojednaní vyplýva Deň splatnosti poslednej splátky úveru, resp. revolvingu podľa posledného splátkového kalendára je dňom konečnej splatnosti úveru. Z ustanovenia článku 9., ods. 9.1 zmluvných dojednaní vyplýva Zmluva o RÚ je uzavretá na dobu neurčitú s tým, že revolving sa uskutoční za podmienok stanovených touto Zmluvou o RÚ. Deň splatnosti poslednej splátky úveru je uvedený v oznámení veriteľa o schválení úveru dlžníkovi, čím je splnená požiadavka vyplývajúca z uvedeného zákonného ustanovenia. Na podporu uvádzaného poukazujeme na odôvodnenie rozsudku Krajského súdu v Prešove, č. k. 13Co/111/2014 - 166, ktorý ohľadne významu oznámenia veriteľa ako súčasť zmluvy súd uviedol v zmysle čl.7 zmluvných dojednaní (čl.138) predstavuje zároveň toto oznámenie neoddeliteľnú súčasť zmluvy. Podľa vôle zmluvných strán teda toto oznámenie tvorí súčasť zmluvy uzavretej medzi jej účastníkmi. Vychádzajúc z počtu splátok, ich splatnosti je logické, že exaktný údaj o konečnej splatnosti úveru je zhodný s dátumom splatnosti poslednej splátky. Tvrdíme, že doba trvania zmluvy a tiež termín konečnej splatnosti úveru sú riadne uvedené a je splnená zákonná požiadavka. Okrem vyššie uvedeného rozhodnutia Krajského súdu v Prešove poukazujeme na to, že aj Súdny dvor EÚ vo veci C-42/15 uviedol, že uvedený údaj je možné uviesť v akomkoľvek dokumente tvoriacom zmluvu. Cit. „Článok 10 ods. 1 a 2 smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23. apríla 2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení smernice Rady 87/102/EHS v spojení s článkom 3 písm. m) tejto smernice sa má vykladať v tom zmysle, že zmluva o úvere nemusí byť nevyhnutne vyhotovená ako jediný dokument, ale všetky náležitosti uvedené v článku 10 ods. 2 uvedenej smernice musia byť vyhotovené písomne alebo na inom trvalom nosiči.“ Vzhľadom k uvedeným skutočnostiam termín konečnej splatnosti vyplýva z Oznámenia o schválení úveru, zaslanom dlžníkovi a je totožný s dátumom splatnosti poslednej splátky úveru. Predmetné oznámenie zároveň obsahuje aj údaj o dátume splatnosti prvej splátky. Popierame tiež závery súdu o povinnom členení splátky úveru na zložky istina, úrok a iné poplatky. Ustanovenie § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z.z. vyžaduje uvádzanie spôsobu započítania splátky na úver, istinu a úroky len v prípade, ak sa splátky priradujú k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia. O takýto typ úveru a prípad v zmluvnom vzťahu medzi sporovými stranami nejde. Pokiaľ ide o členenie splátky, ani tento výklad neobstojí. Ústavný súd Slovenskej republiky v náleze III. ÚS 341/07 uviedol: „Nevyhnutnou súčasťou rozhodovacej činnosti súdov zahŕňajúcej aplikáciu abstraktných právnych noriem na konkrétne okolnosti individuálnych prípadov je zisťovanie obsahu a zmyslu právnej normy uplatňovaním jednotlivých metód právneho výkladu. Ide vždy o metodologický postup, v rámci ktorého nemá žiadna z výkladových metód absolútnu prednosť, pričom jednotlivé uplatnené metódy by sa mali navzájom dopĺňať a viesť k zrozumiteľnému a racionálne zdôvodnenému vysvetleniu textu právneho predpisu.“ Existujú 4 základné

výkladné metódy: jazyková, logická, systematická, teleologická. Výklad právnej normy nemôže byť založený len na jednom spôsobe výkladu a už vôbec nie iba na jazykovom výklade. Najvyšší súd SR v uznesení 6MCdo 22/2010 „Na tomto mieste považuje dovolací súd za potrebné poznamenať, že je neakceptovateľným momentom aplikácie práva taká jeho realizácia, ktorá vychádza výlučne z rigorózneho jazykového výkladu dotknutých ustanovení. Jazykový výklad je len počiatočným spôsobom prístupu k aplikácii právnej normy; je len východiskom pre objasnenie a ujasnenie si jeho obsahu a účelu, k čomu ostane slúžiť celý rad ďalších postupov, ako je výklad logický, systematický, výklad e ratione legis a pod. Súd teda nie je absolútne viazaný iba doslovným znením zákonných ustanovení, ale môže (a v niektorých prípadoch musí), ak to vyžaduje účel zákona, história jeho vzniku, systematická súvislosť alebo niektorý z princípov, ktoré majú svoj základ v ústavne konformnom právnom poriadku ako významovom celku, ho vyložiť tak, aby závery jeho výkladu boli vo všeobecnosti akceptovateľné a objektívne realizovateľné, inak povedané, aby súd nedospel k výkladu, ktorý význam a účel normy naostatok poprie a sťažuje alebo dokonca znemožní jej realizáciu.“ Jazykový doslovný výklad právnej normy podávaný žalobcom odporuje v prvom rade systematickému výkladu. Podstata systematického výkladu spočíva v tom, aký význam má obsah určitého ustanovenia či pri zohľadnení iných zákonných ustanovení (prípadne ustanovení iného zákona). V súvislostiach s výkladom § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z.z. je prvým ustanovením, ktoré treba zohľadniť § 9 ods. 5. Podľa jeho znenia spotrebiteľ má právo požadovať tzv. amortizačnú tabuľku obsahujúcu rozpis splátok a členenie splátky. Ak by zmluva mala obsahovať rozpis splátky, potom nevidíme žiadny zmysel práva spotrebiteľa požadovať amortizačnú tabuľku podľa § 9 ods. 5 zákona, keď dané údaje by už mal obsahovať priamo v zmluve. To len potvrdzuje skutočnosť o tom, že záver založený na jazykovom výklade popiera význam § 9 ods. 5. Účelom právnej úpravy uvádzania splátky v spotrebiteľskej úverovej zmluve je to, aby bol spotrebiteľ informovaný o svojej povinnosti. Ak by zákonodarca sledoval, že zmluva má obsahovať rozpis splátky na časť istina, úrok a vo vzťahu ku každej zložke by bolo nutné uvádzať termín splatnosti či počet splátok, potom zákonná úprava práva spotrebiteľa vyžiadať si tzv. amortizačnú tabuľku by teda nemala žiadny význam (§ 9 ods. 5 v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvných vzťahov medzi stranami sporu), keďže takáto amortizačná tabuľka by už bola súčasťou zmluvy. To znamená, že zákonodarca by zbytočne konštruoval právo spotrebiteľa požadovať amortizačnú tabuľku, ak by tá už musela byť uvedená v zmluve (pri výklade § 9 ods. 2 písm. k), aký zaujal súd prvej inštancie). Pri zachovaní princípu racionality zákonodarca je preto na mieste tvrdiť, že zákonodarca neuvažoval nad tým, aby právo na amortizačnú tabuľku konštruoval duplicitne. Pri zavedení § 9 ods. 5 zjavne bolo sledované právo spotrebiteľa podľa článku 10 odstavec 2 písmeno i) smernice. Z uvedeného vyplýva, že pri konflikte dvoch výkladových metód treba vychádzať z takého prístupu, ktorý umožňuje obidve metódy rešpektovať. Z pohľadu jazykového výkladu je to potom taký prístup, ktorý žiadne členenie splátky nepožaduje. Uvádzanie náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z.z. platí pre všetky úvery bez ohľadu na to, či je splácanie anuitné (t.j. pomer časti určenej na istinu a časti na úroky sa v každej splátke mení, výška splátky ako celku zostáva zachovaná po celú dobu splácania) alebo lineárne (pomer časti určenej na istinu a časti na úroky sa v každej splátke nemení, výška splátky ako celku zostáva zachovaná po celú dobu splácania). Je však sotva predstaviteľné ako užitočné a v záujme spotrebiteľa by bolo, aby sa v zmluve pri úvere s tzv. anuitnou splátkou uvádzalo x počet splátok s rozdelením na časť istina a úrok, ak toto rozdelenie bude pre každú splátku iné. Čiže prakticky pri úvere s maximálne povolenou dobou splácania 8 rokov (96 splátok) by išlo o 192 číselných údajov, ktorých výpovedná hodnota pre spotrebiteľa by bola nulová. Alebo pri úvere, pri ktorom spotrebiteľ spláca v splátkach len úrok a istinu uhradza napríklad ku konkrétnemu dátumu. Takýto úver predpokladá výslovne § 9 ods. 2 písm. n) zákona č. 129/2010 Z.z. Je pomerne obtiažne zistiť, aký význam by malo uvádzanie rozpisu splátky pri takomto type úveru, ak je zo zmluvy jasné, že splátkou sa spláca len úrok (istina sa neamortizuje) a aká je výška splátky. Napriek tomu by pri jazykovom výklade právnej normy muselo byť uvádzané, že istina v splátke je 0,- Eur. Poukazujeme týmto na nesprávnosť jazykového výkladu, ktorý bol v napádanom rozsudku uvádzaný ako jediný. Uplatnenie jazykového výkladu právnej normy popiera aj povinnosť rešpektovať účinky úniijného práva. V kontexte napádaného rozhodnutia sa potom samotné konanie o predbežnej otázke pred Súdnym dvorom EÚ vo veci C-42/15 a aj rozhodnutie javia ako zbytočné či bezvýznamné (zdôrazňujeme, že prejudiciálne konanie pred Súdnym dvorom EÚ bolo iniciované práve tunajším súdom). Tzv. rozčleňovanie splátky je teda výklad založený na nesprávnom výklade zákona. Znenie zákona č. 129/2010 Z.z. síce je nepresným prevzatím smernice 2008/48/ES, to však súd nezabavuje povinnosti pri výklade vnútroštátnej normy prihliadať na základe nepriameho účinku na také ustanovenia úniijného práva, ktoré sú do príslušnej vnútroštátnej normy prevzaté. Výsledok sledovaný smernicou je povinný pri rozhodovaní zabezpečiť aj súd členského štátu. Podľa rozhodnutia Súdneho dvora EÚ vo veci Pfeiffer (C-397/01 až C-403/01) body 115 a 116 Požiadavka výkladu vnútroštátneho práva v

súlade s právom Spoločenstva vyplýva zo systému Zmluvy, ktorá tým umožňuje vnútroštátnemu súdu, aby v rámci svojich právomocí zabezpečil plnú účinnosť práva Spoločenstva pri rozhodovaní o spore (pozri v tomto zmysle rozsudok z 15. mája 2003, Mau, C-160/01, Zb. s. I-4791, bod 34). Táto zásada výkladu vnútroštátneho práva v súlade s právom Spoločenstva formulovaná v práve Spoločenstva sa síce v prvom rade týka vnútroštátnych ustanovení prijatých na prebratie smernice, neobmedzuje sa však iba na výklad týchto ustanovení, ale vyžaduje, aby vnútroštátny súd vzal do úvahy vnútroštátne právo ako celok, a posúdil, do akej miery ho možno použiť spôsobom, ktorý nevedie k výsledku, ktorý odporuje smernici (pozri v tomto zmysle rozsudok Carbonari a i., už citovaný, body 49 a 50). Smernica predstavuje sekundárny akt úniijného práva, ktorý je typický tým, že vo svojej podstate zaväzuje len členský štát povinnosťou prijať právnu úpravu. Z judikatúry Súdneho dvora EÚ sa vyvodzuje a všeobecne uznáva princíp nepriameho účinku smernice spočívajúci v tom, že pochybenie štátu pri implementácii smernice sa rieši tzv. súladným (eurokonformným) výkladom - práve uvedené bolo zohľadnené pri iniciovaní novelizácie Zákona o spotrebiteľských úveroch. Novela zákona bola schválená Národnou radou SR dňa 12.10.2017, v zmysle ktorej sa § 9 ods. 2 písm. i) v časti „a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov“ nahrádza slovným spojením „frekvenciu splátok a“. Okrajovo poukazujeme tiež na názor Národnej banky Slovenska ako inštitúcie dohľadu nad ochranu finančného spotrebiteľa, ktorý bol prijatý po rozsudku C-42/15: Vo svetle Rozsudku nemožno podľa smernice 2008/48 žiadať v rámci tejto náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere presný rozpis plánovanej amortizácie dlhu, čo fakticky predstavuje požiadavku na rozpis splátok po častiach (t.j. istina - úrok - poplatky). Pokiaľ zákon o spotrebiteľských úveroch v ustanovení § 9 ods. 2 písm. l) hovorí o výške, počte, termínoch splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, bude NBS pri vybavovaní podaní spotrebiteľov, výkone dohľadu a vedení prvostupňových konaní uplatňovať výklad, v zmysle ktorého sa týmto neustanovuje povinnosť uviesť požadované informácie vo vzťahu ku každej položke (t.j. istine, úrokom a iným poplatkom) osobitne, ale ich uvedenie v súhrne ku splátke, ktorá zahrňuje istinu, úroky a iné poplatky. Zmluva o revolvingovom úvere vrátane Zmluvných dojednaní a Oznamenia veriteľa o schválení úveru bola riadne vyhotovená a zaslaná dlžníkovi, teda bola splnená aj podmienka stanovená v § 9 ods. 1 Zákona o spotrebiteľských úveroch Vyjadrenie k povahe a prípustnosti poplatku za poskytnutie úveru Otázka poplatku, jeho prípustnosti a prijateľnosti vo vzťahu k praxi a postupu žalobcu bola osobitne posúdená Národnou bankou Slovenska vo veci vedenej pod číslom OFS -12322/2015. Zo záverov prijatých v danom konaní o.i. vyplýva, že „V danom prípade predstavuje poplatok za poskytnutie spotrebiteľského úveru (spolu s úrokom) plnenia za poskytnutie služby. (...) V nich je transparentným spôsobom uvedené, že „poplatok za poskytnutie úveru“ je súvisiacim nákladom pri poskytnutí spotrebiteľského úveru. Poplatok je takisto zreteľne uvedený v oboch žiadostiach o poskytnutie spotrebiteľského úveru revolvingového druhu/ Zmluva o spotrebiteľskom úvere revolvingového druhu.“ Národná banka Slovenska prijala uvedený záver na základe kompetencie vyplývajúcej jej z ustanovenia § 1 ods. 3 písm. a), písm. c) zákona č. 747/2004 Z.z. o dohľade nad finančným trhom ako vrcholný orgán vykonávajúci dohľad nad činnosťou subjektov vykonávajúcich činnosť na základe zákona č. 129/2010 Z.z. Judikatúra súdov Slovenskej republiky chápe legitímne očakávanie ako kategóriu právnej istoty, ktorej účelom je garancia čitateľnosti správania sa orgánov verejnej moci a ochrana súkromných osôb pred nepredvídateľným mocenským zásahom do ich právnej situácie, na vyústenie ktorej do určitého výsledku sa spoliehali (nález Ústavného súdu SR, sp. zn. PL. ÚS 16/06). V zmysle judikatúry totiž môže štát (aj prostredníctvom svojich orgánov) vertikálnym mocenským zásahom, napríklad náhlou zmenou pravidiel, na ktoré sa súkromné osoby spoliehali, porušiť legitímne očakávanie účastníkov (nález Ústavného súdu SR, sp. zn. PL. ÚS 10/04-27). Tento princíp žalobca spomína preto, že je neakceptovateľné, aby jeden orgán verejnej moci vykonávajúci dohľad nad oblasťou spotrebiteľských finančných vzťahov dospel k záveru o zákonnosti a prípustnosti poplatku za poskytnutie úveru, iný orgán verejnej moci bez akejkoľvek reflexie na tento záver úplne k opačnému záveru. Takúto situáciu nie je možné akceptovať ani v rovine úvah nezávislého rozhodovania, pretože jeho podstata nespočíva v svojvôli súdneho rozhodovania, ale v rozhodovaní len na základe a v súlade s relevantnými právnymi normami. Ak Ústavný súd SR definuje princíp legitímneho očakávania (inak povedané spoliehania sa na určité rozhodnutie, stanovisko či posúdenie zo strany štátu, nech v jeho mene koná akýkoľvek kompetentný orgán) ako súčasť právneho poriadku a článku 1 ods. 1 Ústavy SR, potom iný orgán nemôže bez náležitého a dostatočne relevantného dôvodu zastávať opačné závery. Stanovisko Národnej banky Slovenska je vydané kompetentným subjektom. V zmysle zákona č. 747/2004 Z.z. o dohľade nad finančným trhom je Národná banka Slovenska (§1 ods. 3 písm. a), písm. c)) ide o vrcholný orgán pred oblasť dohľadu nad finančným trhom a ochranou spotrebiteľa na ňom. Zmluva o spotrebiteľskom úvere je úverová zmluva, ktorá je ako zmluvný typ upravená v zákone č. 513/1991 Zb. Obchodný zákonník v platnom znení. S ohľadom na skutočnosť, kedy zmluvnou stranou na strane dlžníka je spotrebiteľ, aplikujú sa na zmluvu ustanovenia upravujúce spotrebiteľské právne vzťahy

(zákon č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov v znení neskorších predpisov, ustanovenia § 53 a nasl. Občianskeho zákonníka). Poplatky spojené so spotrebiteľským úverom boli a sú bežnou súčasťou obchodnej praxe spojenej s poskytovaním úverov, pričom tento fakt bol a je zohľadnený aj príslušnou právnou úpravou. Už zákon č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o zmene a doplnení zákona Slovenskej národnej rady č. 71/1986 Zb. o Slovenskej obchodnej inšpekcii v znení neskorších predpisov definoval v § 2 písm. e) poplatok ako akúkoľvek platbu, ktorú je spotrebiteľ povinný zaplatiť veriteľovi v súvislosti s poskytovaním úveru, okrem úrokov. Zákon č. 129/2010 Z.z. legálnu definíciu poplatku nemá, no vo viacerých ustanoveniach hovorí o poplatku/och, pričom z tejto úpravy je zrejmé, že pod uvedeným pojmom sa má na myslí iná platba ako je úrok (napríklad v § 1 ods. 3 písm. i), § 2 písm. g), a pod.). S účinnosťou od 10.06.2013 bola vykonaná zmena právnej úpravy poplatkov v zákone č.129/2010 Z.z., kedy podľa novo prijatého ustanovenia (§ 9 ods. 10) Veriteľovi sa zakazuje požadovať od spotrebiteľa úhradu poplatkov, náhradu nákladov alebo inú odplatu za vedenie, evidenciu alebo správu spotrebiteľského úveru alebo účtu alebo zrušenie účtu, na ktorom je vedený spotrebiteľský úver a ktorého zriadenie alebo vedenie je podmienkou poskytnutia spotrebiteľského úveru alebo poskytnutia spotrebiteľského úveru za ponúkaných podmienok; to neplatí, ak ide o účet podľa § 708 až 715 Obchodného zákonníka, osobitného zákona alebo o osobitnú službu, ktorá nie je podmienkou úverového vzťahu a ktorej podmienkou poskytnutia je písomný súhlas spotrebiteľa. Zámer pre prijatie uvedenej úpravy bol v dôvodovej správe k zákonu (pozn. zákon č. 132/2013 Z.z.) vyjadrený takto : Cieľom ustanovenia je zakázať veriteľom požadovať od spotrebiteľov poplatky alebo akúkoľvek odplatu za vedenie, evidenciu alebo správu úveru alebo účtu, na ktorom je úver vedený a ktorého zriadenie alebo vedenie je podmienkou úverového vzťahu. Zákon v otázke poplatkov spojených so spotrebiteľským úverom teda zaviedol výslovnú úpravu toho, aké poplatky pri spotrebiteľskom úvere sú ex lege zakázané. Poplatok za poskytnutie úveru je pritom všeobecne rozšírenou položkou, rovnako ako bol poplatok za vedenie, správu a evidenciu spotrebiteľského úveru. Je preto podľa nášho názoru opodstatnené tvrdiť a prijať aj záver, že táto položka v rámci celkových nákladov spojených so spotrebiteľským úverom nepredstavuje takú kategóriu, aby musela byť zakázaná ako taká. To napokon potvrdzuje aj spomenutá dôvodová správa. Z prijatej zákonnej úpravy vyplýva, že zákonodarca nepovažoval poplatok za poskytnutie úveru za problematický a neprípustný. Týmto poukazujeme na to, že v rámci pomerne podrobnej a rozsiahlej úpravy poplatkov spojených so spotrebiteľským úverom by aj v zmysle teórie racionálneho zákonodarcu bolo prirodzené a očakávateľné, že by sa zakázal aj poplatok za poskytnutie úveru, ak by bol považovaný za problematický a neprípustný. Prijatím zákona č. 132/2013 Z.z. sa vytvorila relatívne ucelená úprava poplatkov voči bankám, stavebným sporiteľniam a iným poskytovateľom úverov, a zároveň aj jej obsah bol vymedzený pomerne presne (nezakazujú sa poplatky ako také, ale len presne určené). Prijatá právna úprava predstavuje tak aj vytvorenie určitého rámca právnej istoty pre všetkých účastníkov dotknutých právnych vzťahov. Na základe uvedeného tvrdíme, že poplatok za poskytnutie úveru je prípustný a dovolený. Z jeho označenia je nepochybné, za čo konkrétne sa uhrádza. Netýka sa žiadnej z činností uvádzaných v zákone ako vedenie, evidencia alebo správa spotrebiteľského úveru. Na rozdiel od pojmov vedenie, evidencia alebo správa úveru, ktoré sú do určitej miery vďaka svojej všeobecnosti viacvýznamové, v prípade poplatku za poskytnutie úveru je obsahovo presne a transparentne vyjadrené, za čo sa poplatok platí. Poplatok teda definuje svojím názvom (označením), za čo sa platí. Ide o platbu za takú činnosť, ktorá je aj v záujme spotrebiteľa (získanie peňažných prostriedkov). Platba (poplatok, odmena) za činnosť, ktorá je v záujme oboch účastníkov úverového vzťahu nie je slovenskému právnemu poriadku neznáma. Ust. § 499 Obchodného zákonníka upravuje dohodu o provízii za záväzok veriteľa poskytnúť dlžníkovi peňažné prostriedky. Vyššie uvedené podporuje aj zjednocujúce stanovisko Najvyššieho súdu Českej republiky, sp.zn. Cpjn 203/2013 (stanovisko vo veci bankových poplatkov) ktoré v bode 22 uvádza Argument o vlastním zájmu úvěrového věřitele spravovat úvěr (srov. Palko, D. Poplatky za vedenie úverového účtu. Soudce 2013, č. 1, s. 7 an.) je zavádějící, neboť jako každý dobrovolně uzavřený obchod je i poskytnutí (čerpání) úvěru, včetně plnění dalších povinností sjednaných ve smlouvě o úvěru, zájmem obou stran (shodně Jirkůvová, M. Bankovní poplatky. Soudce 2013, č. 6, s. 16 an.). K použitelnosti uvedeného zjednocujícího stanoviska českého Najvyššieho súdu nás vedie nielen blízka právna tradícia a podobnosť právnej úpravy. Ale aj fakt, kedy tam riešená otázka dovodila prípustnosť takých poplatkov, ktoré sú u nás zo zákona zakázané. To legitimizuje správnosť záveru, že zákonodarca skutočne mal úmysel zakazovať z oblasti poplatkov spojených so spotrebiteľským úverom len tie, ktoré považoval za neprípustné. Poplatok za poskytnutie úveru nemôže byť neprípustný len preto, že ho platí spotrebiteľ. Poskytnutie úveru je činnosťou, ktorá sa realizuje na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere a je aj v záujme spotrebiteľa. O jeho platení a výške spotrebiteľ z uzavretej zmluvy vedel. Poplatok za poskytnutie úveru je v zmluve o spotrebiteľskom úvere uvedený transparentným spôsobom,

ktorý vyplýva z jeho jednoznačného označenia. Rovnako je zreteľne uvedená aj výška poplatku. Na základe uvedených skutočností, ako aj jednoznačne formulované stanovisko Národnej banky Slovenska legitimizujúcej jeho postup žalovaný tvrdí, že poplatok za poskytnutie úveru nie je protiprávnym a neporušuje žiadne zákonné ustanovenie. Vzhľadom na vyššie uvedené žalobca trval na podanej žalobe v celom rozsahu a navrhol, aby súd žalobe vyhovel a súčasne žalovaného zaviazal aj na náhradu trov konania tak, ako sú vyčíslené v žalobe.

6. Žalovaný sa k vyjadreniu žalobcu k jeho vyjadreniu vyjadril tak, že trvá na protinávruhu na určenie, že zmluva o revolvingovom úvere je neplatná a navrhol aby súd zamietol žalobu v celom rozsahu z dôvodu ním vznesenej námietky premlčania a to z dôvodov, ktoré už uviedol v odpore a predchádzajúcom vyjadrení.

7. Podľa § 180 CSP, po vyvolaní veci súd zistí, či sa dostavili osoby, ktoré boli na pojednávanie predvolané. Ak sa tieto osoby nedostavili, súd rozhodne, či sa pojednávanie bude konať v ich neprítomnosti, a otvorí pojednávanie.

8. Podľa § 183 CSP, pojednávanie sa môže odročiť len z dôležitých dôvodov. Pojednávanie môže byť na návrh strany odročené len vtedy, ak sa strana alebo jej zástupca z dôležitých dôvodov nemôže dostaviť na pojednávanie a zároveň od nich nemožno spravodlivo žiadať, aby sa na pojednávaní nechali zastúpiť.

9. Súd nariadil termín pojednávania na deň 31.1.2020, na ktoré pojednávanie sa však nedostavili strany sporu. Právny zástupca žalobcu sa ospravedlnil s tým, že súhlasil, aby bola vec prejednaná v jeho neprítomnosti. Žalovaný sa neospravedlnil z neúčasti na pojednávaní a predvolanie mu bolo doručené 7.11.2019 a z neúčasti na pojednávaní sa neospravedlnil. Vzhľadom na tieto skutočnosti tak súd potom čo zistil, že lehota najmenej päť dní pred dňom, keď sa má pojednávanie konať na prípravu pojednávania bola u oboch strán zachovaná (§ 178 ods. 2 CSP) rozhodol, že pojednávanie sa bude konať v neprítomnosti strán sporu, t.j. aj žalovaného (§ 180 CSP).

10. Podľa § 9 ods. 1 zák. č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov, ktorý nadobudol (účinného v čase uzavretia predmetnej úverovej zmluvy), zmluva o spotrebiteľskom úvere musí mať písomnú formu. Každá zmluvná strana dostane najmenej jedno jej vyhotovenie v listinnej podobe alebo na inom trvanlivom médiu, ktoré je dostupné spotrebiteľovi.

11. Podľa § 9 ods. 2 cit. zák., zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí podľa Občianskeho zákonníka 18) musí obsahovať tieto náležitosti:

a) druh spotrebiteľského úveru,

b) obchodné meno, sídlo a identifikačné číslo veriteľa, ak ide o právnickú osobu, alebo meno, priezvisko, miesto podnikania alebo adresu trvalého pobytu a identifikačné číslo veriteľa, ak ide o fyzickú osobu; ak je spotrebiteľský úver ponúkaný alebo zmluva o spotrebiteľskom úvere uzavieraná prostredníctvom finančného agenta, zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahuje aj údaje o ňom v rozsahu údajov ako u veriteľa, podľa toho, či ide o finančného agenta právnickú osobu alebo fyzickú osobu,

c) adresu predávajúceho, na ktorej môže spotrebiteľ uplatniť reklamáciu alebo sťažnosť,

d) meno, priezvisko a adresu trvalého pobytu spotrebiteľa,

e) identifikáciu osoby, ktorej vlastnícke právo k tovaru alebo službe neprechádza na spotrebiteľa okamihom odovzdania a prevzatia tovaru alebo služby, a podmienky nadobudnutia vlastníckeho práva k tomuto tovaru alebo službe spotrebiteľom,

f) dobu trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru,

g) celkovú výšku a konkrétnu menu spotrebiteľského úveru a podmienky upravujúce jeho čerpanie,

h) opis tovaru alebo služby, na ktoré sa zmluva o spotrebiteľskom úvere vzťahuje, a cenu tovaru alebo služby, ak ide o spotrebiteľský úver vo forme odloženej platby za tovar alebo poskytnutú službu alebo ak ide o zmluvu o viazanom spotrebiteľskom úvere,

i) úrokovú sadzbu spotrebiteľského úveru, podmienky, ktoré upravujú jej uplatňovanie, index alebo referenčnú úrokovú sadzbu, na ktorý je výška úrokovej sadzby spotrebiteľského úveru naviazaná, ako aj časové obdobia, v ktorých dochádza k zmene výšky úrokovej sadzby spotrebiteľského úveru, podmienky a spôsob vykonania tejto zmeny; ak sa za rôznych podmienok uplatňujú rôzne úrokové sadzby spotrebiteľského úveru, uvádzajú sa tieto informácie o všetkých uplatniteľných úrokových sadzbách spotrebiteľského úveru,

- j) ročnú percentuálnu mieru nákladov a celkovú čiastku, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, vypočítané na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere; uvedú sa všetky predpoklady použité na výpočet tejto ročnej percentuálnej miery nákladov,
- k) výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadné poradie, v ktorom sa budú splátky priraďovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia,
- l) právo spotrebiteľa vyžiadať si výpis z účtu vo forme amortizačnej tabuľky podľa odseku 5, ak sa amortizuje istina na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere na dobu určitú, a to bezplatne a kedykoľvek počas celej doby trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere,
- m) súhrnný prehľad, ktorý obsahuje lehoty a podmienky splácania úrokov a súvisiacich pravidelných a nepravidelných poplatkov, ak sa poplatky a úroky majú platiť bez amortizácie istiny,
- n) prípadne poplatky za vedenie jedného alebo viacerých účtov, na ktorých sa zaznamenávajú platobné transakcie a čerpania, ak je otvorenie účtu povinné, spoločne s poplatkami za používanie platobných prostriedkov na platobné transakcie a čerpania a inými poplatkami vyplývajúcimi zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere a podmienkami, za akých sa tieto poplatky môžu zmeniť,
- o) úrokovú sadzbu, ktorá sa použije v prípade omeškania spotrebiteľa s platením splátok, a spôsob jej úpravy a prípadné poplatky pri neplnení zmluvy o spotrebiteľskom úvere,
- p) upozornenie týkajúce sa následkov nesplácania spotrebiteľského úveru,
- q) veriteľom vyžadované ručenie alebo poistenie,
- r) výšku poplatkov hradených spotrebiteľom za úkony notára, ak sú veriteľovi známe,
- s) informácie o právach podľa § 15 a podmienky ich uplatnenia,
- t) právo na splatenie spotrebiteľského úveru pred lehotou splatnosti, postup pri takom splatení spotrebiteľského úveru a spôsob určenia výšky poplatku za splatenie spotrebiteľského úveru pred lehotou splatnosti podľa § 16,
- u) spôsob zániku záväzku zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere,
- v) informáciu o možnosti mimosúdneho riešenia sporov zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere,
- w) právo na odstúpenie od zmluvy o spotrebiteľskom úvere, lehotu, počas ktorej možno toto právo uplatniť, a ďalšie podmienky jeho vykonania vrátane informácie o povinnosti spotrebiteľa zaplatiť čerpanú istinu a príslušný úrok podľa § 13 ods. 3, ako aj o výške úroku za deň alebo o spôsobe jej výpočtu,
- x) názov a adresu príslušného kontrolného orgánu podľa § 23,
- y) priemernú hodnotu ročnej percentuálnej miery nákladov na príslušný spotrebiteľský úver platnú k dňu podpisu zmluvy o spotrebiteľskom úvere, zverejnenú podľa § 21 ods. 2 za príslušný kalendárny štvrtrok; platnou priemernou hodnotou ročnej percentuálnej miery nákladov na príslušný spotrebiteľský úver pri zmluvách o spotrebiteľskom úvere uzatvorených do 15 kalendárnych dní po zverejnení priemernej hodnoty ročnej percentuálnej miery nákladov za príslušný kalendárny štvrtrok je priemerná hodnota ročnej percentuálnej miery nákladov na príslušný spotrebiteľský úver za predchádzajúci kalendárny štvrtrok.

12. Podľa § 9 ods. 3 cit. zák., ak zmluva o spotrebiteľskom úvere na dobu určitú obsahuje dohodu o amortizácii istiny, je veriteľ povinný poskytnúť spotrebiteľovi výpis z účtu vo forme amortizačnej tabuľky, a to bezplatne a kedykoľvek počas celej doby trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere.

13. Podľa § 9 ods. 4 cit. zák., ak ide o zmluvu o spotrebiteľskom úvere, podľa ktorej splátky spotrebiteľa nevedú k okamžitej zodpovedajúcej amortizácii celkovej výšky úveru, ale v období a za podmienok ustanovených v zmluve o spotrebiteľskom úvere alebo v inej zmluve sa použijú na vytvorenie kapitálu, je veriteľ povinný zrozumiteľne a stručne uviesť, či použitie takto vytvoreného kapitálu zaručuje splatenie celkovej výšky spotrebiteľského úveru čerpaného na jej základe.

14. Podľa § 9 ods. 5 cit. zák., amortizačná tabuľka podľa odseku 3 uvádza splátky, ktoré sa majú zaplatiť, a lehoty a podmienky ich úhrady vrátane rozpisu každej splátky s uvedením amortizácie istiny, úrokov vypočítaných na základe úrokovej sadzby spotrebiteľského úveru a prípadne i dodatočné náklady; ak úroková sadzba nie je fixná alebo sa dodatočné náklady podľa zmluvy o spotrebiteľskom úvere môžu zmeniť, amortizačná tabuľka zrozumiteľne a stručne uvádza, že údaje v nej uvedené budú platné len do najbližšej zmeny úrokovej sadzby spotrebiteľského úveru alebo dodatočných nákladov v súlade so zmluvou o spotrebiteľskom úvere.

15. Podľa § 9 ods. 6 cit. zák., spotrebiteľ sa nemôže vzdať práv, ktoré mu vyplývajú z tohto zákona.

16. Podľa § 9 ods. 7 cit. zák., veriteľovi alebo finančnému agentovi sa zakazuje predkladať spotrebiteľovi návrhy zmlúv, ktorých zrejším účelom je obchádzanie ustanovení tohto zákona; za takéto konanie sa považuje aj to, že sa čerpanie finančných prostriedkov alebo zmluvy o spotrebiteľskom úvere zahrnú do zmlúv o úvere, ktorých povaha alebo účel by umožnili vyhnúť sa uplatňovaniu tohto zákona. Ak veriteľ využil omyl spotrebiteľa a použil zmluvné podmienky, ktorými vylúčil aplikáciu ustanovení vzťahujúcich sa na spotrebiteľské úvery, považuje sa zmluva za zmluvu o spotrebiteľskom úvere, ak veriteľ nepreukáže, že nemal úmysel obísť tento zákon.

17. Podľa § 9 ods. 8 cit. zák., veriteľ alebo finančný agent nesmie ponúkať spotrebiteľovi výber rozhodného práva k zmluve o spotrebiteľskom úvere, ktorého zrejším cieľom je zbaviť spotrebiteľa práv, ktoré mu priznáva tento zákon.

18. Podľa § 9 ods. 9 cit. zák., od spotrebiteľa nemôže veriteľ požadovať úrok, poplatky alebo akékoľvek iné plnenie, ktoré nie sú ustanovené zákonom alebo uvedené v zmluve o spotrebiteľskom úvere.

19. Podľa § 9 ods. 10 cit. zák., veriteľovi sa zakazuje požadovať od spotrebiteľa úhradu poplatkov, náhradu nákladov alebo inú odplatu za vedenie, evidenciu alebo správu spotrebiteľského úveru alebo účtu alebo zrušenie účtu, na ktorom je vedený spotrebiteľský úver a ktorého zriadenie alebo vedenie je podmienkou poskytnutia spotrebiteľského úveru alebo poskytnutia spotrebiteľského úveru za ponúkaných podmienok; to neplatí, ak ide o účet podľa § 708 až 715 Obchodného zákonníka, osobitného zákona 18a) alebo o osobitnú službu, ktorá nie je podmienkou úverového vzťahu a ktorej podmienkou poskytnutia je písomný súhlas spotrebiteľa.

20. Podľa § 11 ods. 1 cit. zák., poskytnutý spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, ak

- a) zmluva o spotrebiteľskom úvere nemá písomnú formu podľa § 9 ods. 1,
- b) zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahuje náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. a) až k), r) a y),
- c) zmluva o spotrebiteľskom úvere formou povoleného prečerpania, ktorý sa musí splatiť na požiadanie alebo do troch mesiacov, neobsahuje náležitosti podľa § 10 ods. 1 alebo
- d) v zmluve o spotrebiteľskom úvere je uvedená nesprávne ročná percentuálna miera nákladov v neprospech spotrebiteľa,
- e) veriteľ spotrebiteľský úver poskytne finančnými prostriedkami v hotovosti.

21. Podľa § 37 ods. 1 OZ právny úkon sa musí urobiť slobodne a vážne, určite a zrozumiteľne; inak je neplatný.

22. Podľa § 39 Občianskeho zákonníka, neplatný je právny úkon, ktorý svojím obsahom alebo účelom odporuje zákonu alebo ho obchádza alebo sa prieči dobrým mravom.

23. Podľa 41 Občianskeho zákonníka, ak sa dôvod neplatnosti vzťahuje len na časť právneho úkonu, je neplatnou len táto časť, pokiaľ z povahy právneho úkonu alebo z jeho obsahu alebo z okolností, za ktorých k nemu došlo, nevyplýva, že túto časť nemožno oddeliť od ostatného obsahu.

24. Podľa § 52 ods. 1 Občianskeho zákonníka, spotrebiteľskou zmluvou je každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom.

25. Podľa § 52 ods. 2 Občianskeho zákonníka, ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách, ako aj všetky iné ustanovenia upravujúce právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, použijú sa vždy, ak je to na prospech zmluvnej strany, ktorá je spotrebiteľom. Odlíšné zmluvné dojednania alebo dohody, ktorých obsahom alebo účelom je obchádzanie tohto ustanovenia, sú neplatné. Na všetky právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, sa vždy prednostne použijú ustanovenia Občianskeho zákonníka, aj keď by sa inak mali použiť normy obchodného práva.

26. Podľa § 52 ods. 3 Občianskeho zákonníka, dodávateľ je osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy koná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti.

27. Podľa § 52 ods. 4 Občianskeho zákonníka, spotrebiteľ je fyzická osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekoná v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti.

28. Podľa § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka, spotrebiteľské zmluvy nesmú obsahovať ustanovenia, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa (ďalej len "neprijateľná podmienka"). To neplatí, ak ide o zmluvné podmienky, ktoré sa týkajú hlavného predmetu plnenia a primeranosti ceny, ak tieto zmluvné podmienky sú vyjadrené určito, jasne a zrozumiteľne alebo ak boli neprijateľné podmienky individuálne dojednané.

29. Podľa § 53 ods. 2 Občianskeho zákonníka, za individuálne dojednané zmluvné ustanovenia sa nepovažujú také, s ktorými mal spotrebiteľ možnosť oboznámiť sa pred podpisom zmluvy, ak nemohol ovplyvniť ich obsah.

30. Podľa § 53 ods. 3 Občianskeho zákonníka, ak dodávateľ nepreukáže opak, zmluvné ustanovenia dohodnuté medzi dodávateľom a spotrebiteľom sa nepovažujú za individuálne dojednané.

31. Podľa § 53 ods. 4 Občianskeho zákonníka, za neprijateľné podmienky uvedené v spotrebiteľskej zmluve sa považujú najmä ustanovenia, ktoré

- a) má spotrebiteľ plniť a s ktorými sa nemal možnosť oboznámiť pred uzavretím zmluvy,
- b) dovoľujú dodávateľovi previesť práva a povinnosti zo zmluvy na iného dodávateľa bez súhlasu spotrebiteľa, ak by prevodom došlo k zhoršeniu vymožitelnosti alebo zabezpečenia pohľadávky spotrebiteľa,
- c) vylučujú alebo obmedzujú zodpovednosť dodávateľa za konanie alebo opomenutie, ktorým sa spotrebiteľovi spôsobila smrť alebo ujma na zdraví,
- d) vylučujú alebo obmedzujú práva spotrebiteľa pri uplatnení zodpovednosti za vady alebo zodpovednosti za škodu,
- e) umožňujú dodávateľovi, aby spotrebiteľovi nevydal ním poskytnuté plnenie aj v prípade, ak spotrebiteľ neuzavrie s dodávateľom zmluvu alebo od nej odstúpi,
- f) umožňujú dodávateľovi odstúpiť od zmluvy bez zmluvného alebo zákonného dôvodu a spotrebiteľovi to neumožňujú,
- g) oprávňujú dodávateľa, aby bez dôvodov hodných osobitného zreteľa vypovedal zmluvu uzavretú na dobu neurčitú bez primeranej výpovednej lehoty,
- h) prikazujú spotrebiteľovi, aby splnil všetky záväzky aj vtedy, ak dodávateľ nespĺnil záväzky, ktoré vznikli,
- i) umožňujú dodávateľovi jednostranne zmeniť zmluvné podmienky bez dôvodu dohodnutého v zmluve,
- j) určujú, že cena tovaru alebo služieb bude určená v čase ich splnenia, alebo dodávateľa oprávňujú na zvýšenie ceny tovaru alebo služieb bez toho, aby spotrebiteľ mal právo odstúpiť od zmluvy, ak cena dohodnutá v čase uzavretia zmluvy je podstatne prekročená v čase splnenia,
- k) požadujú od spotrebiteľa, ktorý nespĺnil svoj záväzok, aby zaplatil neprimerane vysokú sumu ako sankciu spojenú s nespĺnením jeho záväzku,
- l) obmedzujú prístup k dôkazom alebo ukladajú spotrebiteľovi povinnosť niesť dôkazné bremeno, ktoré by podľa práva, ktorým sa riadi zmluvný vzťah, mala niesť iná zmluvná strana,
- m) v prípade čiastočného alebo úplného nespĺnenia záväzku zo strany dodávateľa neprimerane obmedzujú alebo vylučujú možnosť spotrebiteľa domáhať sa svojich práv voči dodávateľovi vrátane práva spotrebiteľa započítať pohľadávku voči dodávateľovi,
- n) spôsobujú, že platnosť zmluvy uzatvorenej na dobu určitú sa po uplynutí obdobia, na ktorú bola zmluva uzavretá, predĺži, pričom spotrebiteľovi priznávajú neprimerane krátke obdobie na prejavenie súhlasu s predĺžením platnosti zmluvy,
- o) oprávňujú dodávateľa rozhodnúť o tom, že jeho plnenie je v súlade so zmluvou, alebo ktoré priznávajú právo zmluvu vykladať iba dodávateľovi,
- p) obmedzujú zodpovednosť dodávateľa, ak bola zmluva uzavretá sprostredkovateľom, alebo vyžadujú uzavretie zmluvy prostredníctvom sprostredkovateľa v osobitnej forme,
- r) umožňujú, aby bol spor medzi stranami riešený v rozhodcovskom konaní bez splnenia podmienok ustanovených osobitným zákonom,
- s) požadujú, aby spotrebiteľ poskytol zabezpečenie splnenia svojho záväzku v hodnote neprimerane vyššej, ako je výška jeho záväzku vyplývajúca zo spotrebiteľskej zmluvy v čase uzavretia dohody o zabezpečení splnenia záväzku spotrebiteľa,

t) požadujú od spotrebiteľa plnenie za službu, ktorej poskytnutie dodávateľom v prevažnej miere nesleduje záujmy spotrebiteľa,
u) požadujú od spotrebiteľa, aby bol neprimerane dlho viazaný zmluvou aj keď pri uzavieraní zmluvy bolo zrejmé, že predmet zmluvy možno dosiahnuť v podstatne kratšom čase,
v) požadujú od spotrebiteľa uhradenie plnení, o ktorých spotrebiteľ nebol pred uzavretím zmluvy preukázateľne informovaný, ktorých úhrada nebola upravená v zmluve alebo za ktoré spotrebiteľ nedostáva dohodnuté protiplnenie,
w) požadujú, aby spotrebiteľ poskytoval alebo poukazoval tretej osobe alebo v prospech tretej osoby akékoľvek plnenie plynúce zo spotrebiteľskej zmluvy alebo súvisiace so spotrebiteľskou zmluvou, ktoré v prevažnej miere nesleduje jeho záujmy, alebo aby plnil v súvislosti s týmto plnením akékoľvek záväzky tretej osobe.

32. Podľa § 53 ods. 5 Občianskeho zákonníka, neprijateľné podmienky upravené v spotrebiteľských zmluvách sú neplatné.

33. Podľa § 53 ods. 6 Občianskeho zákonníka, ak predmetom spotrebiteľskej zmluvy je poskytnutie peňažných prostriedkov, nesmie odplata prevyšovať najvyššiu prípustnú odplatu, ktorú možno od spotrebiteľa pri poskytnutí peňažných prostriedkov požadovať. Odplatu, podrobnosti o stanovení odplaty, kritériách jej stanovenia a najvyššiu prípustnú výšku odplaty ustanovuje vykonávací predpis.

34. Podľa § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka, ak ide o plnenie zo spotrebiteľskej zmluvy, ktoré sa má vykonať v splátkach, môže dodávateľ uplatniť právo podľa § 565 najskôr po uplynutí troch mesiacov od omeškania so zaplatením splátky a keď súčasne upozornil spotrebiteľa v lehote nie kratšej ako 15 dní na uplatnenie tohto práva.

35. Podľa § 53 ods. 11 Občianskeho zákonníka, neprijateľnosť zmluvných podmienok sa hodnotí so zreteľom na povahu tovaru alebo služieb, na ktoré bola zmluva uzatvorená, a na všetky okolnosti súvisiace s uzatvorením zmluvy v dobe uzatvorenia zmluvy a na všetky ostatné podmienky zmluvy alebo na inú zmluvu, od ktorej závisí.

36. Podľa § 54 ods. 1 Občianskeho zákonníka, zmluvné podmienky upravené spotrebiteľskou zmluvou sa nemôžu odchýliť od tohto zákona v neprospech spotrebiteľa. Spotrebiteľ sa najmä nemôže vopred vzdať svojich práv, ktoré mu tento zákon priznáva, alebo si inak zhoršiť svoje zmluvné postavenie.

37. Podľa § 54 ods. 2 Občianskeho zákonníka, v pochybnostiach o obsahu spotrebiteľských zmlúv platí výklad, ktorý je pre spotrebiteľa priaznivejší.

38. Podľa § 565 Občianskeho zákonníka, ak ide o plnenie v splátkach, môže veriteľ žiadať o zaplatenie celej pohľadávky pre nesplnenie niektorej splátky, len ak to bolo dohodnuté alebo v rozhodnutí určené. Toto právo však môže veriteľ použiť najneskôr do splatnosti najbližšie nasledujúcej splátky.

39. Podľa § 517 ods. 1 veta prvá Občianskeho zákonníka dlžník, ktorý svoj dlh riadne a včas nesplní, je v omeškaní.

40. Podľa § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka, ak ide o omeškanie s plnením peňažného dlhu, má veriteľ právo požadovať od dlžníka popri plnení úroky z omeškania, ak nie je podľa tohto zákona povinný platiť poplatok z omeškania, výšku úrokov z omeškania a poplatku z omeškania ustanovuje vykonávací predpis.

41. Podľa § 3 Nar. vlády SR č. 586/2008 Z.z., je výška úrokov z omeškania o 5 percentuálnych bodov vyššia ako základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky platná k prvého dňa omeškania s plnením dlhu.

42. Podľa § 101 Občianskeho zákonníka, pokiaľ nie je v ďalších ustanoveniach uvedené inak, premlčacia doba je trojročná a plynie odo dňa, keď sa právo mohlo vykonať po prvý raz.

43. Podľa § 103 Občianskeho zákonníka, ak bolo dohodnuté plnenie v splátkach, začína plynúť premlčacia doba jednotlivých splátok odo dňa ich zročnosti. Ak sa pre nesplnenie niektorej zo splátok stane zročným celý dlh (§ 565), začne plynúť premlčacia doba odo dňa zročnosti nesplnenej splátky.

44. Žalovaný v tejto zmluve vystupuje ako spotrebiteľ a zmluvu uzatvoril ako fyzická osoba a nekonal pri jej uzatváraní v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti a žalobca je osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení tejto zmluvy koná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti. Jedná sa teda o spotrebiteľskú zmluvu, na ktorú sa vzťahujú právne predpisy na ochranu spotrebiteľa a jej predmetom bolo poskytnutie spotrebiteľského úveru. V čase uzavretia zmluvy platil zákon č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov, ktorý nadobudol účinnosť od 11. júna 2010 a jedná sa o špeciálnu právnu úpravu v danom prípade a zároveň platí aj ustanovenie § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka a preto predmetný právny vzťah medzi stranami sporu, keďže je založený predmetnou zmluvou o úvere je potrebné posudzovať podľa ustanovení Občianskeho zákonníka a príslušných ustanovení zákona o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy. Z tohto je zrejmé, že právny vzťah účastníkov je vzťahom spotrebiteľským.

45. Súd na pojednávaní vykonal dokazovanie oboznámením sa s listinnými dôkazmi predloženými žalobcom a to vyššie označenou Zmluvou o spotrebiteľskom úvere revolvingového typu, Zmluvnými dojednaniami, Oznamením o zosplatnení zo dňa 28.6.2015, prehľad splácania úveru č.l. 34-35 a zistil tento skutkový stav:

46. Strany dňa 11.6.2014 uzavreli formulárovú zmluvu o revolvingovom úvere č. XXXXXXXXXXXX a to tým spôsobom, že žalovaný dňa 5.6.2014 podpísal príslušný formulár Žiadosť o poskytnutie spotrebiteľského úveru revolvingového typu/Zmluva o revolvingovom úvere s vyplnením údajov pod bodom 5. „Údaje o požadovanom revolvingovom úvere v Eur (vyplňte),“ ktorý obsahoval tieto náležitosti: Informatívny údaj o predpokladanej mesačnej platbe (mesačná splátka spolu s platbou podľa Dohody o poskytovaní služieb, ak bude uzavretá): 89,65 €, poskytnutá čiastka úveru (úverový limit) 1.500,- €, splatnosť úveru (počet splátok) 36, mesačná splátka (vrátane úrokov) 53,25 €, celková čiastka, ktorú musí dlžník zaplatiť (t.j. úver + úroky za celú dobu čerpania úveru + poplatok za poskytnutie úveru): 1.967,- €, predpokladaná RPMN za úver (v %): 20,91 %, ročná úroková sadzba úveru (v %): 18,03 %, priemerná RPMN za úver (v %): 49,67 %, poskytnutá čiastka revolvingu 0,00 €, celková čiastka pri revolvingu, ktorú musí dlžník zaplatiť (t.j. revolving + úroky za celú dobu čerpania revolvingu + poplatok za poskytnutie revolvingu) 0,00 €, predpokladaná RPMN úveru po poskytnutí revolvingu (v %): 0,00 %, ročná úroková sadzba revolvingu (v %): 0,00 %, poplatok za poskytnutie úveru/revolvingu: 50,- €. Ako účel čerpania úveru je uvedený „dovolenka“. Žalobca dňa 19.9.2015 vyplnil údaje uvedené pod bodom 6. „Údaje o schválenom úvere revolvingovom úvere“, ktorý obsahuje totožné údaje spotrebiteľského úveru ako v bode 5., vrátane údaje o ročnej úrokovej sadzbe úrokov z omeškania 5,15%. Na zmluve je podpis dlžníka a je uvedené „ V Michalovciach dňa 5.6.2014. Za žalobcu je pečiatka a podpis a uvedené v Bratislave dňa 11.6.2014. Žalovaný sa dostal do omeškania už pri splátke 10. do uplatnenia práva žalobcu podľa § 565 Občianskeho zákonníka, t.j. okamžitej splatnosti úveru. Žalovaný mal uhradiť žalobcovi sumu neuhradených splátok a uhradil ich len čiastočne. Žalobca preto vyhlásil predčasnú splatnosť úveru tak, že dňa 9.7.2015 mu bolo doručené Oznamenie o zosplatnení zo dňa 28.6.2015. V tom čase bol žalovaný v omeškaní s plnením najstaršej splátky 76 dní (10. splátka). V tejto výzve bol žalovaný v súlade s citovaným ustanovením § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka upozornený, že v prípade, ak sa dostane do omeškania s úhradou ktorejkoľvek z uvedených splátok o viac ako tri mesiace a uplynie 15 dní od doručenia tohto oznámenia, stanú sa splatnými všetky záväzky zo zmluvy, ktoré sa majú stať splatnými až v budúcnosti, čím žalovaný stratí výhodu splátok a celý dlh bude povinný zaplatiť naraz. Splatnosť úveru teda nastala 24.7.2015, t.j. uplynutím 15 dní od doručenia výzvy t.j. od 9.7.2015. Z Oznamenia veriteľa o schválení úveru dlžníkovi - zmluve o revolvingovom úvere č. XXXXXXXXXXXX sú zrejmé údaje o schválenom úvere, číslo zmluvy o revolvingovom úvere XXXXXXXXXXXX, schválená výška úveru 1.500,- Eur, splatnosť úveru 36 mesiacov, výška mesačnej splátky úveru 41,67 Eur: z toho istina 41,67 €, z toho úroky: 11,58 €, splátka podľa Dohody o poskytnutí služby (mesačne): 36,40 €, výška celkovej platby na úhradu (mesačná splátka úveru + splátka podľa Dohody o poskytnutí služby), poplatok za poskytnutie úveru 50,- €, dátum splatnosti prvej splátky úveru 13.07.2014, dátum splatnosti poslednej splátky úveru 13.6.2017, periodicita splácania úveru mesačná, dátum splatnosti splátky v priebehu periódy splácania 13., celková výška úveru 1.500,- Eur, RPMN úveru 20,91%, priemerná hodnota RPMN ku dňu podpísania zmluvy o revolvingovom úvere 49,67%, úverový limit 1.500,- €, celková čiastka, ktorú musí

dlužník zaplatiť (t.j. úver + úroky za celú dobu čerpania úveru) 1.917,- €, odplata za poskytnutie služby Dohody o poskytnutí služby 1.310,40 €, ročná úroková sadzba úveru 18,03%, ročná úroková sadzba úrokov z omeškania 5,15%, dátum nadobudnutia platnosti zmluvy o revolvingovom úvere 11.06.2014, dátum nadobudnutia účinnosti zmluvy o revolvingovom úvere 11.06.2014.

47. V bode 8.1 Sankcie: zmluvy je uvedené, že v prípade omeškania dlžníka s úhradou mesačnej splátky alebo jej časti alebo záväzku podľa dohody o poskytovaní služieb, ak bude uzavretá, je dlžník povinný zaplatiť veriteľovi zmluvnú pokutu vo výške 0,04 % dlžnej sumy za každý deň omeškania (t.j. 14,6 % p.a.). Ak sa z dôvodu omeškania dlžníka s úhradou mesačnej splátky o viac ako tri mesiace stali podľa čl. 13 ods. 13.1 písm. a) zmluvných dojednaní zmluvy o revolvingovom úvere okamžite splatnými všetky záväzky dlžníka podľa tejto zmluvy o revolvingovom úvere a/alebo dohody o poskytovaní služieb, je dlžník povinný zaplatiť zmluvnú pokutu vo výške 0,04 % dlžnej sumy za každý deň omeškania (t.j. 14,6 % p.a.). Podľa bodu 13.1 písm. a) Zmluvných dojednaní Zmluvy o revolvingovom úvere spoločnosti PROFI CREDIT Slovakia, s.r.o., v prípade (I) omeškania dlžníka s úhradou mesačnej splátky úveru podľa zmluvy o revolvingovom úvere o viac ako tri mesiace po termíne splatnosti alebo v prípade (II) omeškania dlžníka s úhradou iného peňažného záväzku, podľa zmluvy o revolvingovom úvere, ktoré dlžník neplní v splátkach o 35 a viac dní po termíne splatnosti alebo (III) v prípade, že dlžník poruší niektoré iné ustanovenia zmluvy o revolvingovom úvere alebo (IV) v prípade, že ktorékolvek z prehlásení dlžníka uvedené v zmluve o revolvingovom úvere alebo v dokumentoch, na základe ktorých bola zmluva o revolvingovom úvere uzavretá v čase podpísania zmluvy o revolvingovom úvere nezodpovedalo skutočnosti alebo (V) v prípade, že došlo k zmene skutočností, ktoré sú obsahom prehlásenia a dlžník neinformoval veriteľa o tejto skutočnosti do 10 dní od tejto zmeny alebo (VI) v prípade porušenia povinností uvedených v bode 8.1 a bode 11.2 alebo v prípade nepravdivosti alebo neúplnosti prehlásení dlžníka podľa bodu 11.1 všetky záväzky dlžníka, ktoré sa podľa tejto zmluvy o revolvingovom úvere mali stať splatnými v budúcnosti, sa stávajú okamžite splatnými, pokiaľ sa zmluvné strany nedohodnú inak.

48. Žalovaný s poukazom na ust. § 39 Obč. zák. a §§ 4 ods. 1, 2, 9 ods. 2 písm. c), f), g), j), k), o), p), t), v), w) a x), 11 ods. 1 písm. b) zákona o spotrebiteľských úveroch a na ust. § 11 ods. 1 písm. b) Zákona o spotrebiteľských úveroch tvrdil, že poskytnutý spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, pretože zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahuje náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. a) až k), r) a y) a to: 1/ absencia RPMN z dôvodu nesprávneho určenia RPMN keď v tejto zmluve je uvedená hodnota RPMN 20,91% pričom podľa výpočtu RPMN, ktorý je dostupný na portáli finančnej správy pri parametroch, ktoré sú uvedené v predmetnej spotrebiteľskej zmluve je výška RPMN 83,29%, čo znamená, že je vypočítaná nesprávne. 2/ absencia výšky splátok istiny úrokov a poplatkov - tvrdil, že v predmetnej zmluve nie je uvedený spôsob započítania splátky úveru na istinu, úroky a poplatky čo je podstatnou náležitosťou spotrebiteľskej zmluvy podľa § 9 ods. 2 Zákona o spotrebiteľských úveroch. Poukázal na rozhodnutie KS Trnava sp.zn. 24Co 510/2015. 3/ absencia doby trvania zmluvy a termín konečnej splatnosti úveru - tvrdil, že v zmluve síce je uvedený počet splátok, avšak absentuje v nej konečný termín splatnosti spotrebiteľského úveru. Poukázal na rozhodnutie KS v Trnave sp.zn. 24Co 510/2015. 4/ Absencia úrokovej sadzby z dôvodu nesprávnej vypočítanej a neprimeranej výšky úrokovej sadzby - tvrdil, že v predmetnej zmluve je uvedená výška úrokovej sadzby úveru 18,03%, čo je nesprávne. Poukázal na to, že podľa vzorca na výpočet úrokov by skutočná úroková sadzba mal predstavovať 39,71% (výška splátky v zmluve 89,65 € x počet mesiacov splácania 36 = 3.227,40 €, čo predstavuje celkovú výšku, ktorú má dlžník uhradiť na úvere a ak by úroková sadzba bola uvedená správne, tak by navýšenie úveru predstavovalo sumu 467,- € a celková výška, ktorú by dlžník zaplatil by predstavovala sumu 1.967,- €). Poukázal v tejto súvislosti na uznesenie NS SR sp.zn. 1MCdo 1/2009. Uviedol, že výška úrokovej sadzby v tejto zmluve nezodpovedá (je v neprospech spotrebiteľa) výške priemernej úrokovej miery z úverov peňažných ústavov v čase uzatvorenia predmetnej zmluvy a podľa tabuľky priemerných úrokových mier z úverov obchodných bánk, ktoré sú zverejnené na internetovej stránke NBS bola priemerná hodnota ročnej úrokovej sadzby v mesiaci 06/2014 13,72% pre podobné typy úverov, čo znamená, že dohoda o výške úrokov musí byť v súlade s § 39 OZ, čo znamená, že výška úrokov sa nesmie priečiť dobrým mravom, inak je právny úkon absolútne neplatný. Poukázal na judikatúru slovenských súdov a to na rozhodnutia KS v Prešove zo dňa 5.11.2014 sp.zn. 3Co 114/2014 a sp.zn. 16Co 90/2012 ako aj na rozhodnutie NS SR zo dňa 26.6.2013 sp.zn. 4Cdo 51/2012. Uviedol, že dohodnutá výška úrokovej sadzby v tomto prípade prevyšuje mieru z úverov obchodných bánk v čase uzavretia predmetnej zmluvy o viac ako 289% a jedná sa o neplatný právny úkon.

49. Po oboznámení sa s obsahom zmluvy súd dospel v prvom rade k záveru, že predmetná zmluva je uzavretá v rozpore s ust. § 9 ods. 1 a § 9 ods. 2 písm. j) zákona č. 129/2010 Z.z., keďže zmluva o spotrebiteľskom úvere nebola uzavretá v písomnej forme. Požiadavku písomnej formy spíňa (len) žiadosť o poskytnutie revolvingového úveru, avšak schválenie tohto úveru Oznámenie veriteľa o schválení úveru dlžníkovi, z ktorého vyplývajú údaje o schválenom úvere s uvedením jej výšky a ostatných náležitostí týkajúcich sa splátok, úrokov, ročnej percentuálnej miery nákladov a iných, ktoré sú uvedené len v tomto oznámení a toto už žalovaný nepodpísal. Súd preto takýto spôsob uzatvárania zmluvy považuje za nekalú praktiku žalobcu, nakoľko v čase jej podpisu žalovaný nevedel, v akej výške a s akými podmienkami bude úver schválený, keďže vypísal len žiadosť o poskytnutie úveru a schválenie úveru malo byť oznámené až následne žalobcom, pričom nemá možnosť ovplyvniť podmienky, za ktorých je úver poskytnutý. Okrem toho v tejto zmluve nie je uvedený údaj o celkových nákladoch spotrebiteľa spojených so spotrebiteľským úverom, ktoré musí spotrebiteľ zaplatiť v súvislosti so zmluvou o úvere a ktoré sú veriteľovi známe, a ktoré so spotrebiteľským úverom predstavujú celkovú čiastku, ktorý musí spotrebiteľ zaplatiť tak, ako to vyplýva z ust. § 9 ods. 2 písm. g) a h) zák. č. 129/2010 Z.z. Odplata za dohodu o poskytnutí služby, ktorá navyše vôbec nebola dojednaná v žiadosti o poskytnutie spotrebiteľského úveru, ale bola uvedená až v Oznámení veriteľa o schválení úveru dlžníkovi, je uvedená vo výške 1.310,40 €, čo predstavuje 36,40 € mesačne, ktorá však nebola zahrnutá medzi celkové náklady spotrebiteľa spojené so spotrebiteľským úverom a ktorá nepochybne navyšuje hodnotu týchto celkových nákladov a výpočet ročnej percentuálnej miery nákladov. Žalobca takto uviedol nepresný údaj o celkovej výške úveru, keďže súčin počtu splátok úveru s výškou mesačnej splátky 53,25 €, ale ani výška celkovej mesačnej platby uvedená v Oznámení veriteľa vo výške 53,25 € (36 x 53,25 €) nezodpovedá sume 1.917,- €, ktorá je v zmluve uvedená ako celková čiastka, ktorú musí dlžník zaplatiť. Vzhľadom k tomu, že v predmetnej zmluve absentuje kogentná náležitosť v zmysle § 9 ods. 2 písm. g) a h) zák. č. 129/2010 Z.z., ktorou sú celkové náklady spotrebiteľa a správne vypočítaná ročná percentuálna miera nákladov, ale aj z dôvodu, že zmluva nie je uzavretá v písomnej forme, súd prvej inštancie dospel k záveru, že daný úver je potrebné považovať za bezúročný a bez poplatkov v zmysle § 11 ods. 1 písm. a) a b) zák. č. 129/2010 Z.z. Už len absencia uvedenej jedinej náležitosti spotrebiteľskej zmluvy spôsobuje v zmysle cit. § 11 ods. 1 písm. b) zákona č. 129/2010 Z. z., že predmetný úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov.

50. Čo sa týka vnesenej námietky premlčania, tak štandardná premlčacia doba podľa OZ je trojročná a začína plynúť odo dňa keď sa právo mohlo po prvýkrát vykonať, t.j. keď sa právo mohlo uplatniť na súde. Vzhľadom na veľké množstvo neprijateľných podmienok ako aj z dôvodu absencie povinných náležitostí v tejto zmluve je potrebné ju pokladať za neprijateľnú a teda za neplatnú od jej vzniku t.j. od 11.6.2014 a preto právo na vymoženie tohto práva uplynulo dňa 12.6.2017 a teda tento nárok je premlčaný. Súd preto žalobu zamietol ako nedôvodnú.

51. V tomto spore sa žalovaný protinávrhom domáhal proti žalobcovi určenia neplatnosti predmetnej spotrebiteľskej zmluvy.

52. Podľa § 137 písmeno c) Zákona č. 160/2015 Z.z. CSP, žalobou možno požadovať, aby sa rozhodlo najmä o určení, či tu právo je alebo nie je, ak je na tom naliehavý právny záujem; naliehavý právny záujem nie je potrebné preukazovať, ak vyplýva z osobitného predpisu.

53. Vo všeobecnosti platí, že naliehavý právny záujem na požadovanom určení je potrebné skúmať najmä s ohľadom na cieľ sledovaný podaním určovacieho návrhu a konečný zmysel navrhovaného rozhodnutia. Naliehavý právny záujem na určení, či tu právo je alebo nie je, je daný najmä tam, kde by bez tohto určenia bolo ohrozené právo žalobcu, alebo kde by sa bez tohto určenia stalo jeho právne postavenie neistým. Za určovaciu žalobu v zmysle ust. § 137 písmeno c) CSP je nevyhnutné považovať i žalobu o neplatnosť právneho úkonu ako jeden z právnych prostriedkov ochrany spotrebiteľa. I pri takejto žalobe naliehavý právny záujem žalobcu na určení neplatnosti právneho úkonu je potrebné skúmať s ohľadom na cieľ sledovaný podaním určovacieho návrhu a konečný zmysel navrhovaného rozhodnutia. Otázkou naliehavosti právneho záujmu na určení neplatnosti zmluvy sa zaoberal i Najvyšší súd Slovenskej republiky vo svojom rozhodnutí 1M Cdo1/2009, ktorý v tomto konštatuje, že naliehavý právny záujem na určení neplatnosti zmluvy o úvere má žalobca - spotrebiteľ (ktorého špecifické postavenie ako slabšej strany v spore osvedčuje predovšetkým úprava v komunitárnom práve, početná judikatúra súdom európskych spoločenstiev, v nie poslednom rade i domáca právna úprava), pretože potrebuje mať vyriešenú otázku, aký je jeho skutočný dlh nad rámec poskytnutých finančných prostriedkov, v

prípade čiastočnej neplatnosti zmluvy týkajúcej sa odplaty (úroky, poplatky). Jeho postavenie sa stane istejšie, nebude vystavený sankciám za nezaplatenie odplaty; ktorá je v rozpore s dobrými mravmi (§ 39 Občianskeho zákonníka). Je nepochybné, že v danom prípade ide o zmluvy spotrebiteľské, kde s ohľadom na definíciu upravenú v § 52 ods. 3 a 4 Občianskeho zákonníka žalovaný (žalobca) je spotrebiteľom fyzickou osobou, ktorá pri uzatváraní a plnení zmlúv nekonala v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti a žalobca (žalovaný) dodávateľom, t.j. osobou, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy konala v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti.

54. Súd dospel k záveru, že žalovaný má naliehavý právny záujem na určení neplatnosti predmetnej spotrebiteľskej zmluvy. Súd ako už uviedol vyššie tak v predmetnej spotrebiteľskej zmluve je viacero neprijateľných podmienok vyššie uvedených, ktorými bola narušená rovnováha medzi zmluvnými stranami a to malo za následok, že zmluva je absolútne neplatná pre rozpor s dobrými mravmi. Ako vyplýva z citovaného ustanovenia § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka, výkon práv a povinností nesmie byť v rozpore s dobrými mravmi. Dobrými mravmi sa rozumie súbor spoločenských, kultúrnych a mravných pravidiel, ktorý zodpovedá všeobecne uznávaným vzájomným vzťahom v spoločnosti a právnym princípom, ktoré vystihujú podstatné historické tendencie, akceptované sú rozhodujúcou časťou spoločnosti a nemajú povahu noriem základných. Súd preto považoval protinávrh žalovaného o určenie neplatnosti predmetnej spotrebiteľskej zmluvy za neplatnú z vyššie uvedených dôvodov a tomuto vyhovel (výrok II. rozsudku).

55. Podľa § 255 ods. 1 CSP, súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

56. Podľa § 262 ods. 1 CSP, o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

57. Súd nepriznal stranám náhradu trov konania z dôvodu, že síce žalovaný mal vo veci plný úspech, avšak mu žiadne odôvodnené trovy nevznikli v tomto spore voči neúspešnému žalobcovi (§ 255 CSP).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu je prípustné odvolanie, ktoré možno podať do 15 (pätnástich) dní od jeho doručenia na tunajšom súde v dvoch vyhotoveniach (§ 362 ods. 1 CSP).

V odvolaní musí byť uvedené, a/ ktorému súdu je určené, b/ kto ho robí, c/ ktorej veci sa týka, d/ čo sa ním sleduje a e/ podpis a uvedenie spisovej značky konania (§ 127 CSP).

V odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach (§ 127 CSP) podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh) (§ 363 CSP).

Odvolanie len proti odôvodneniu rozhodnutia nie je prípustné (§ 358 CSP).

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.(§ 365 ods. 1 CSP)

Odvolaie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej (§ 365 ods. 2 CSP).

Odvolaie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania (§ 365 ods. 3 CSP).

Prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak

a) sa týkajú procesných podmienok,

b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu,

c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo

d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie. (§ 366 CSP)

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania (§ 364 CSP).

Žalobu nemožno v odvolacom konaní meniť a v odvolacom konaní nemožno uplatniť práva voči žalobcovi vzájomnou žalobou (§§ 371, 372 CSP).

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona - Exekučný poriadok (§ 220 ods. 1 CSP).